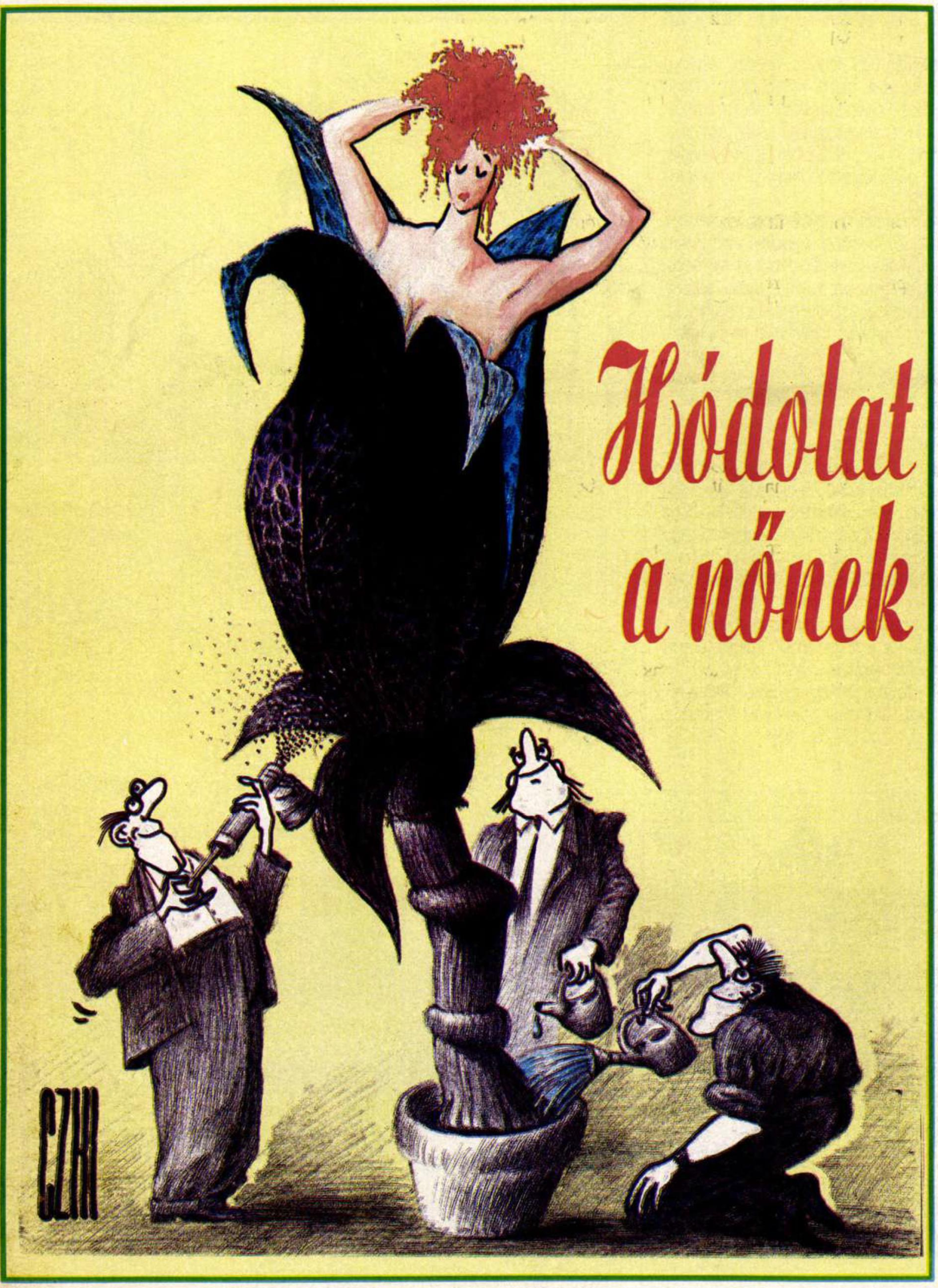
ÁRA: 25 Ft

LUDAS MATYI

A MAGYAR HUMOR HETILAPJA

1993. MÁRCIUS 10. FŐSZERKESZTŐ: SZUHAY BALÁZS 49. ÉVFOLYAM, 10. SZÁM

LEHOCZKI KÁROLY RAJZA

Mai számunk írói:

Alföldi Imre
Bános Tibor
Bodnár Gyula
Fecske Csaba
Galambos Szilveszter
G. Szabó Judit
Kibédi Ervin
Mátyás István
Miklósi Ottó
M. Horváth Ágnes
Perédy Adél
Péreli Gabriella
Sinkó Péter
Walter Béla
Wéber Tamás

és rajzolói:

Antal József
Balogh Lajos
Bene Erzsébet
Dluhopolszky László
Dunai Imre
Gyöngy Kálmán
Hauswirth Magda
Jelenszky László
Lakatos Ferenc
Lehoczki Károly
Nemes Zoltán
Rau Tibor
Szabó László Róbert
Szmodis Imre
Dr. Tarnóczy Zoltán
Tóth Antal

G. SZABÓ JUDIT:

Ezen a nőnapon is

kettős virágcsokor és dupla puszi minden nőnek, kismamának, anyunak, néninek, nagyinak, dédikének!

Köszönet minden asszonynak, amiért megérti, amit nem ért, amiért szól, amikor más nem mer, amiért nem szól, ha így megmarad a békesség, amiért úgy tud adni és segíteni, hogy a másiknak elfogadni is könnyű legyen.

Köszönet a gyönyörű kismamáknak a töméntelen leleménnyel megtoldott gyerekholmikért, hogy kilósruhákból is csupa monacói kisebbik hercegkisasszony mind, köszönet, hogy idejükből a kócos kölykön kívül a kócos lakásra és kiskertre is jut, külön köszönet a majdnem sikerült nyelvvizsgáért, a kevés pénzért adott sok humorért, fényes mosolyért, minden apró trükkért, és a csak titkon beharapott ajkakért.

Köszönet a mamának, amiért zuhogó esőben megint hajlandó eladni a mozijegyünket, mert megint összevesztünk, amiért megesküszik, hogy tényleg szívesebben mosogat nálunk, ha kedvünkre való darab megy az ő bérletében, amiért nem tiltakozik, ha a felnyurgult fia füllenti, hogy nem ő volt ám lusta, csak a muter nem akarta tovább taníttatni, amiért anyányi leánya mindenre pofátlan nyugodtan mondhatja a krapeknak, hogy azt ami neki nem tetszik, azt mind a zanyutól tanulta.

Köszönet, hogy kívánságunkra nem mentél újra férjhez, nehogy elhagyd azokat, akik azóta már boldogan nevetve elhagytak téged, köszönet felragyogó örömödért, ha sietősen beugrunk hozzád, hogy csak súgva és négyszemközt kérded: mennyi kell? Köszönet, hogy amíg a Parlament gondterhelten számolja, mennyi nyugdíjat lehet adni, te sose számolod, kinek juttatsz belőle, „Ami marad, az nekem éppen elég!" És külön köszönet a hangsúlyért, hogy szégyenkezés nélkül elhihetjük!

Köszönet a néninek, hogy megint küld kóstolót, disznótorosat, szüreteset, vitaminosat, lekvárosat, mézeset, mellé a világ legfinomabb száraztésztáját, holott soha nincs időnk megköszönni, köszönet, hogy újra jön levél, pedig az előzőekre is elmaradt a válasz, amiért megint odacsönget telefonon, holott a tarifaemelések korában mi már régen nem csöngetünk oda, köszönet az ingyen zongoraleckékért, hogy az egész építkezés alatt ott lakhattak a gyerekek, hogy soha nincs dolga, ha nincs kire hagyni a kutyust.

Köszönet a nagymamának, hogy a család kedvéért nyíltan őszül, mert nekik így az igazi nagyi, köszönet, hogy beköltözött helyettünk a rosszabbik lakásba, hogy még mindig nem tudja a világ, mennyivel súlyosabb egy tizenkét kilós sónehéz unoka, mint a gyereke volt, tizenkét kilós pillekönnyű korában!

Köszönet dédike, hogy megint elvállalod a huncut unokákat, pedig „Te rontod el őket!", és azért, hogy napról-napra elvárhatják tőled, megkapják tőled azt, amihez a lamentáló szülőknek egy fél óráig sincs türelmük. Köszönet, hogy abba is beletörődsz, ha csak nagyritkán szabad látnod a legkissebbeket, hogy elengeded a füled mellett a hegyes megjegyzéseket, hogy nem teszed szóvá a mozdulatot, ha a gyerekzsúr drága ajándékai mellé teszed a veled öregedett kiskert három leggyönyörűbb, kifényesített almáját, nem látod a biggyesztést: „Csak ezt hozta nektek." Köszönet, hogy megszerettetted az új apukát Kristóffal, Virginiának segítettél eligazodni a régipapák és a frissmamák között, amiért odasúgtad, ne nénizze tovább, mondja végre így: mama…

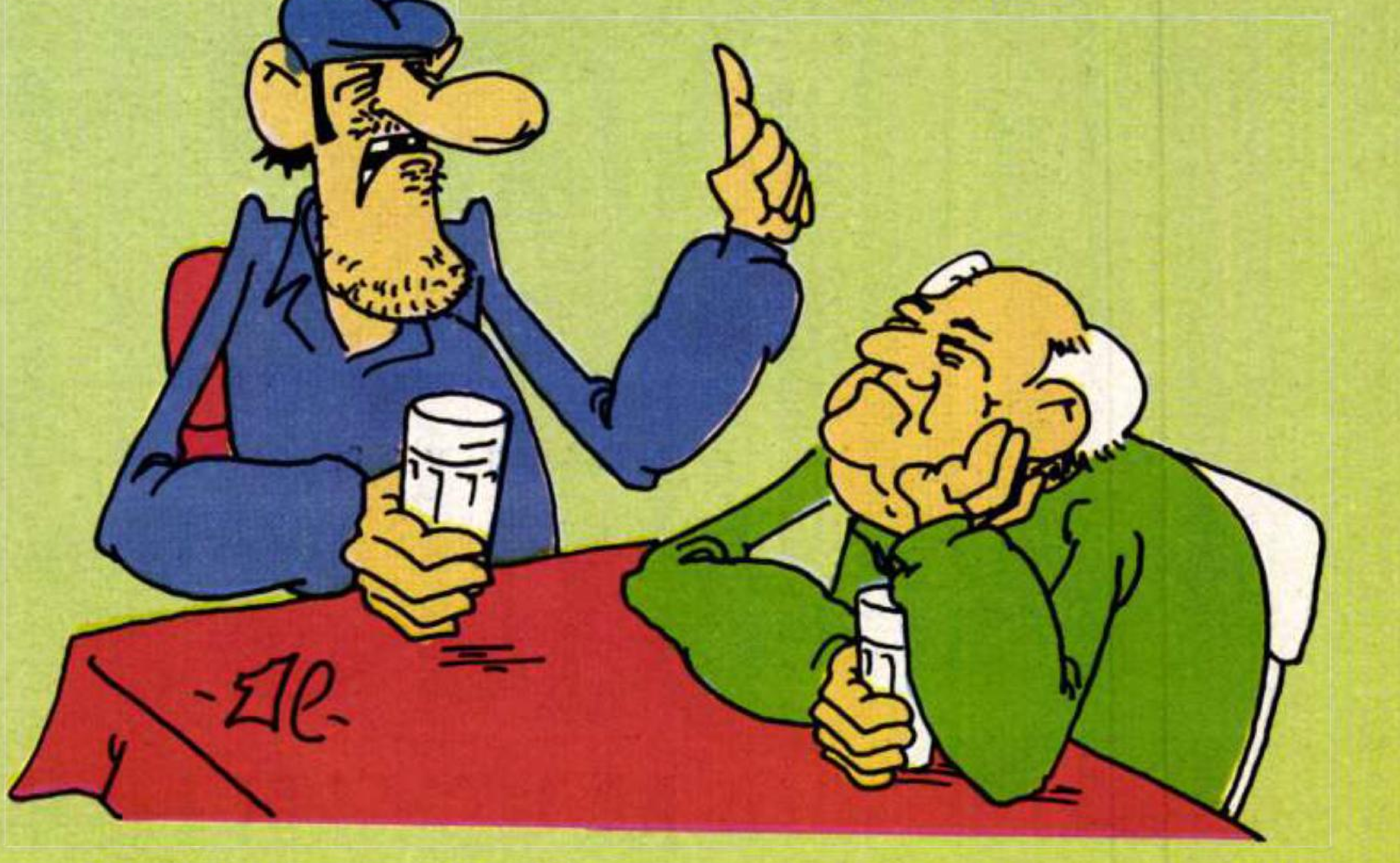
Kettős virágcsokor és dupla puszi minden lánynak, amiért nem fiú, minden nőnek, kismamának, anyunak, néninek, nagyinak, dédinek: köszi-köszi! Mindenért.

A többieknek meg csak annyi, hogy a nőnap az idén se március harminckettedikére esik!

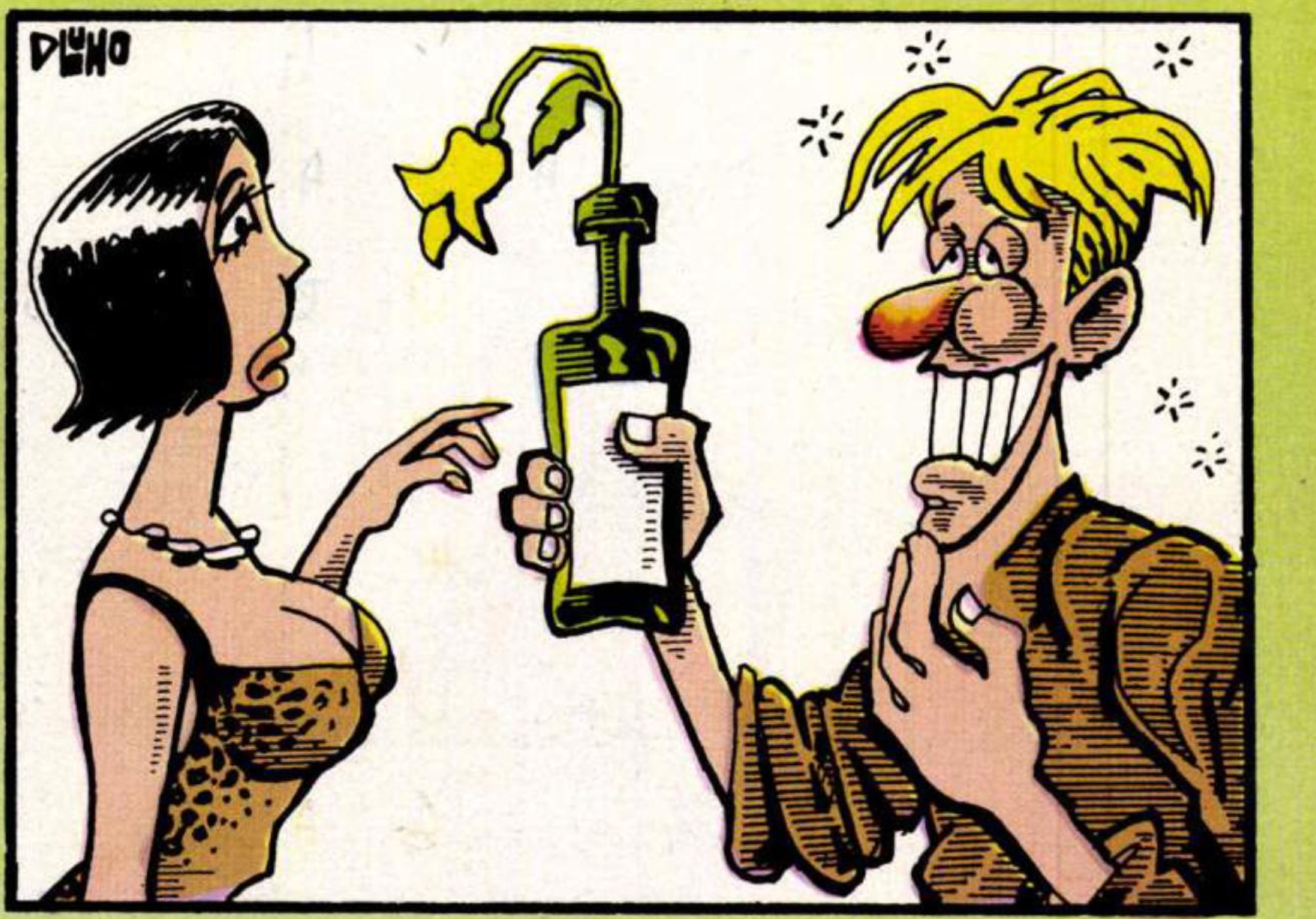
– Drágám, el sem veszed a virágot?

ADNI TUDNI KELL

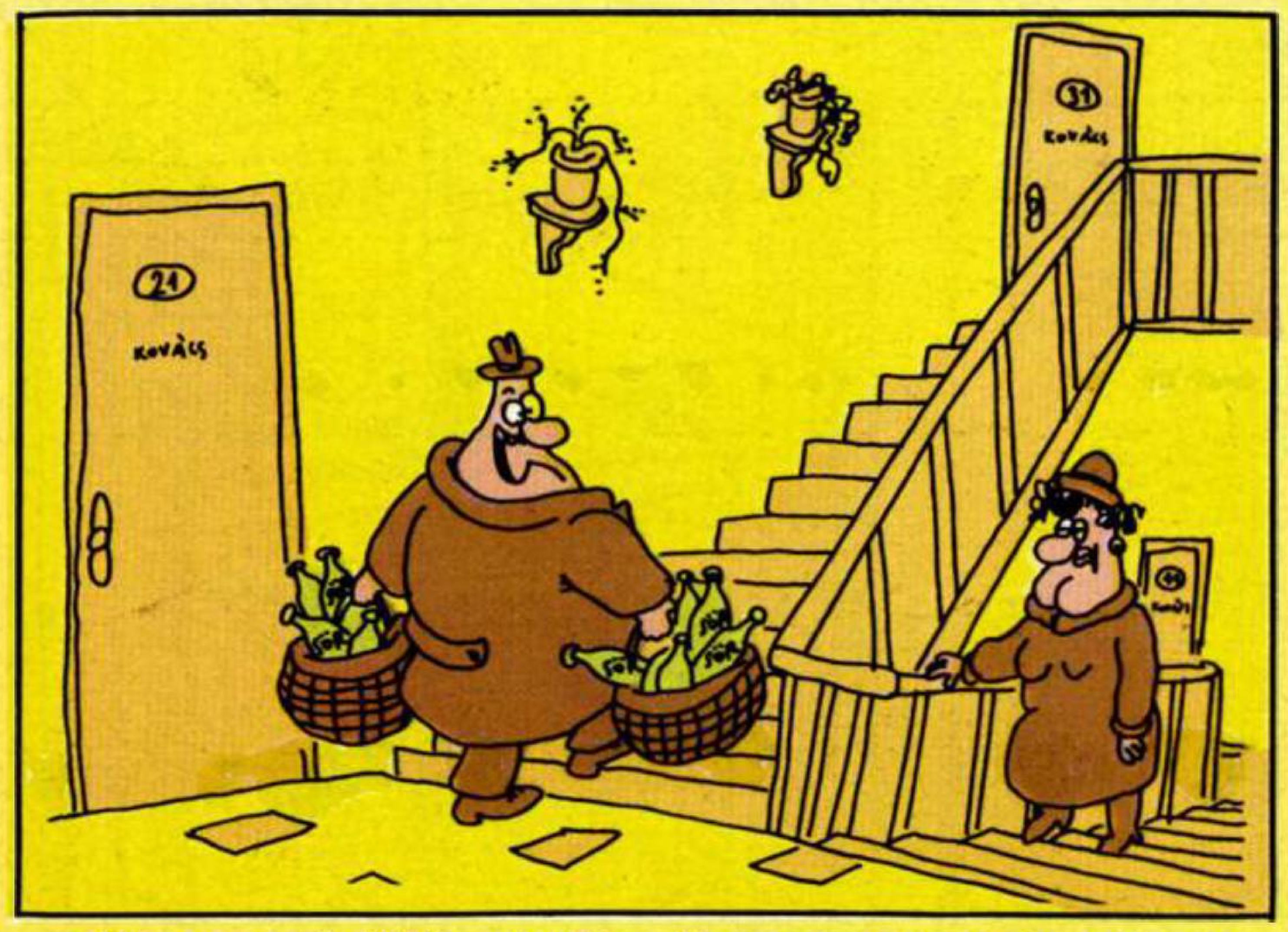
– Ma nőnap van, hukk! Örömet szerezzek az asszonynak, hukk? Egyáltalán nem megyek haza!

BORVIRÁGOK

FONTOSSÁGI SORREND

– Ma nem sajnáljuk, anyukám, ünnep van, ma a te egészségedre iszom!...

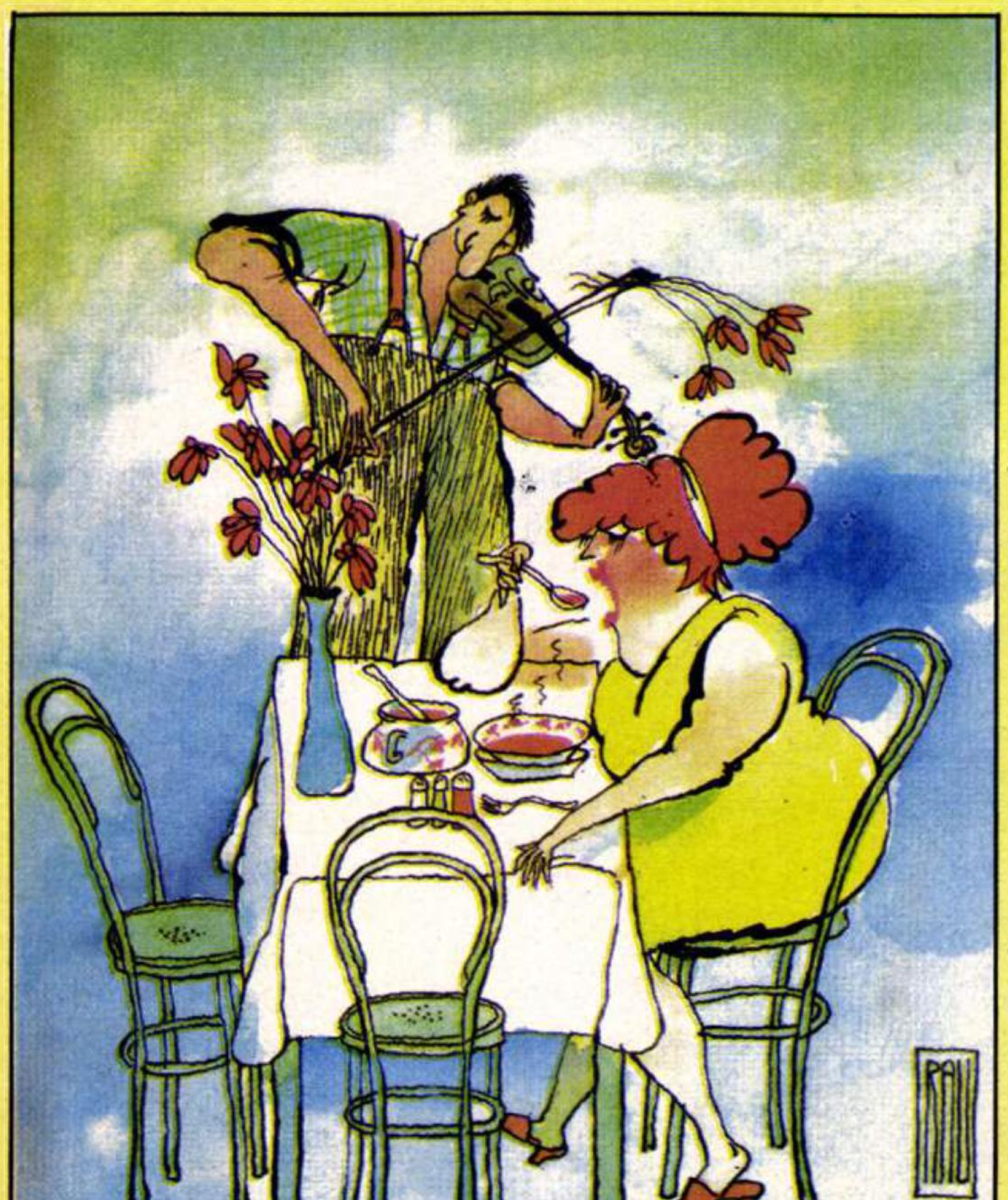
NEMZETKÖZI NŐNAP

– Ha ezt szegény Clara Zetkin megérhette volna...

– Ugyan, fiam, hiszen éppen te figyelmeztettél, hogy nehogy megfeledkezzek a nemzetközi nőnapról!

SZUHAY BALÁZS:

VEZÉRCIKI

Tessék mondani, most van nőnap, vagy nincs nőnap?

Évtizedek során megszoktuk, hogy van. Megünneplése többnyire úgy zajlott, hogy március nyolcadikán (vagy az azt környező napok valamelyikén) a gyárakból, üzemekből hivatalokból nem engedték haza munkaidő után a nőket, hogy vásárlással, főzéssel, mosogatással, takarítással, stoppolással, vasalással pihenjék ki a munkahelyi fáradalmakat, hanem „bensőséges" ünneplésben részesítették őket. Az igazgató megható beszédben ecsetelte, hogy a nőknek milyen jó soruk van a szocialista társadalomban, majd a férfikollégák mintegy 12 forint 40 fillér becsértékű bőkezű ajándékkal lepték meg az örömtől sugárzó arcú kolleginákat.

E sorok írója töredelmesen bevallja, hogy három évtizeden keresztül haszonélvezője volt a nőnapoknak, mivel az ünnepségek nélkülözhetetlen része volt a vidám műsor. Így aztán több nőnapi köszöntőt volt alkalmam végighallgatni, mint egy dolgozó nőnek egész hosszú, munkában eltöltött élete alatt. Arról nem is beszélve, hogy míg az ünnepeltek hóvirágot, jobb esetben ibolyát kaptak, jómagam minden műsorról a sokkal praktikusabb forintokkal gazdagabban távoztam.

Az ünnepi beszédek meglehetősen változatosak voltak, már ami terjedelmüket illeti. Mindegyik tartalmazta a lexikonból kimásolt történelmi visszaemlékezést: *„Márc. 8.: a világ dolgozó női nemzetközi szolidaritásának napja. Megünneplését a szocialista nők 1910-ben Koppenhágában tartott második nemzetközi konferenciáján határozta el.* C. Zetkin *javaslatára."* (E mondat bizonyítja, hogy a lexikon szerkesztői nem sokat bíbelődtek az alany és az állítmány egyeztetésével.) *„Napjainkban a nemzetközi nőnap a demokratikus nők békéért vívott harcának, a nők egyenjogúságáért, a kapitalista, gyarmati és függő országokban az életszínvonal romlásának megakadályozásáért, a nők demokratikus szabadságjogainak biztosításáért folytatott küzdelem egyik jelentős tényezőjévé vált."* (Új Magyar Lexikon, Akadémia Kiadó, Budapest, 1962. 5. kötet 170. oldal)

Különös módon az ünnepi beszédekből következetesen kimaradt, hogy az ú.n. szocialista országokban miért nem kell már küzdeni a nők jogaiért. Pedig a magyarázat egyszerű lett volna. Hiszen a nagy példakép, a Szovjetunió akkorra már megvalósította a nők Kánaánját. Nem részesültek semmiféle megkülönböztetésben. Korlátlanul végezhettek éjjel és nappal a férfiakéval teljesen egyenlő munkát a bányákban, öntődékben, vagy akár a Gulagon. Ott már megszűnt az, hogy a zsákolás, favágás, csákányozás, kubikolás a férfiak privilégiuma... Viszont március nyolcadikán ott is ürítettek szto gramm vodkát a nők egészségére...

Így vált formasággá, álszent ünneppé az egyébként rokonszenves kezdeményezés: az év 365 napjából legalább egyet szánjunk a nők ünneplésére...

A beszédek terjedelme az igazgatók exhibicionizmusának mértékétől függött. Akadt, aki tíz perc alatt letudta megtisztelő kötelezettségét, de volt, aki másfél órán keresztül bizonyította a nőknek, hogy egy férfinak is van beszélőkéje, ha nagyon akarja... Sajnos, az utóbbiak voltak többségben. Ezt főként a műsort adó színészek bánták, mert a véget nem érő beszédek nekik komoly veszteséget okoztak: sorra késték le további fellépéseiket. Egyszer az egész szakma szegény Kabos Lacin röhögött, aki egyetlen beszédes kedvű gyárigazgató miatt nyolc fellépését – és gázsiját – késte le...

Életem legemlékezetesebb nőnapi beszédét a Kertészeti Vállalat igazgatója, Radó Sándor mondta. (Elnézést kérek tőle, ha keresztnevére rosszul emlékszem.) Mikor a fellépésre váró színészek azt kérték tőle, ne nyújtsa hosszúra mondókáját, kiment a színpadra, és a következő beszédet tartotta: „Kedves asszonyok! Önök itt dolgoztak tavaly is, és itt fognak dolgozni jövőre is. Minek mondjam el azt, amit tavaly is elmondtam, meg jövőre is elmondok?! Úgyhogy most csak annyit: a műsorhoz jó szórakozást kívánok!"

Gyanítom, a nők joggal keveslik, ha csak egyetlen nap jut számukra az esztendőből. Mégis azt javaslom, ne dobjuk el a nőnapot. Igenis, álljunk meg a nagy rohanásban, vegyünk egy csokor virágot, és csókoljunk kezet a nőknek. Megérdemlik. Legyen ez olyan, mint a kárpótlási törvény. Tudjuk, hogy több járna, de most ennyire telik... Majd ha gazdagabbak leszünk, több is jut. Akkor majd kevesebb teher jut a nőknek és több áldás. Mert például van olyan is, amit a magyar nyelv korábban áldásnak, áldott állapotnak mondott, csak később vált teherré. Ez is olyan, amit törvénnyel nem lehet megoldani...

Kedves Hölgyeim! Fogadják lapunknak ezt a számát úgy, mint egy szál nőnapi virágot. Satnya virág, de mit várnak 25 forintért? Szívünk szerint apósviccekkel raktuk volna teli, de mit csináljunk, ha ilyenek nincsenek... Ehelyett inkább a szokásosnál nagyobb teret igyekeztünk biztosítani írogató és rajzolgató hölgyeknek, politikai oldalunkra is egy miniszterasszony került. Rajzolóink is igyekeztek a tőlük megszokottnál szebb nőket rajzolni. Hogy ez nem minden esetben sikerült? Bocsássák meg nekik. Elvégre ők csak férfiak...

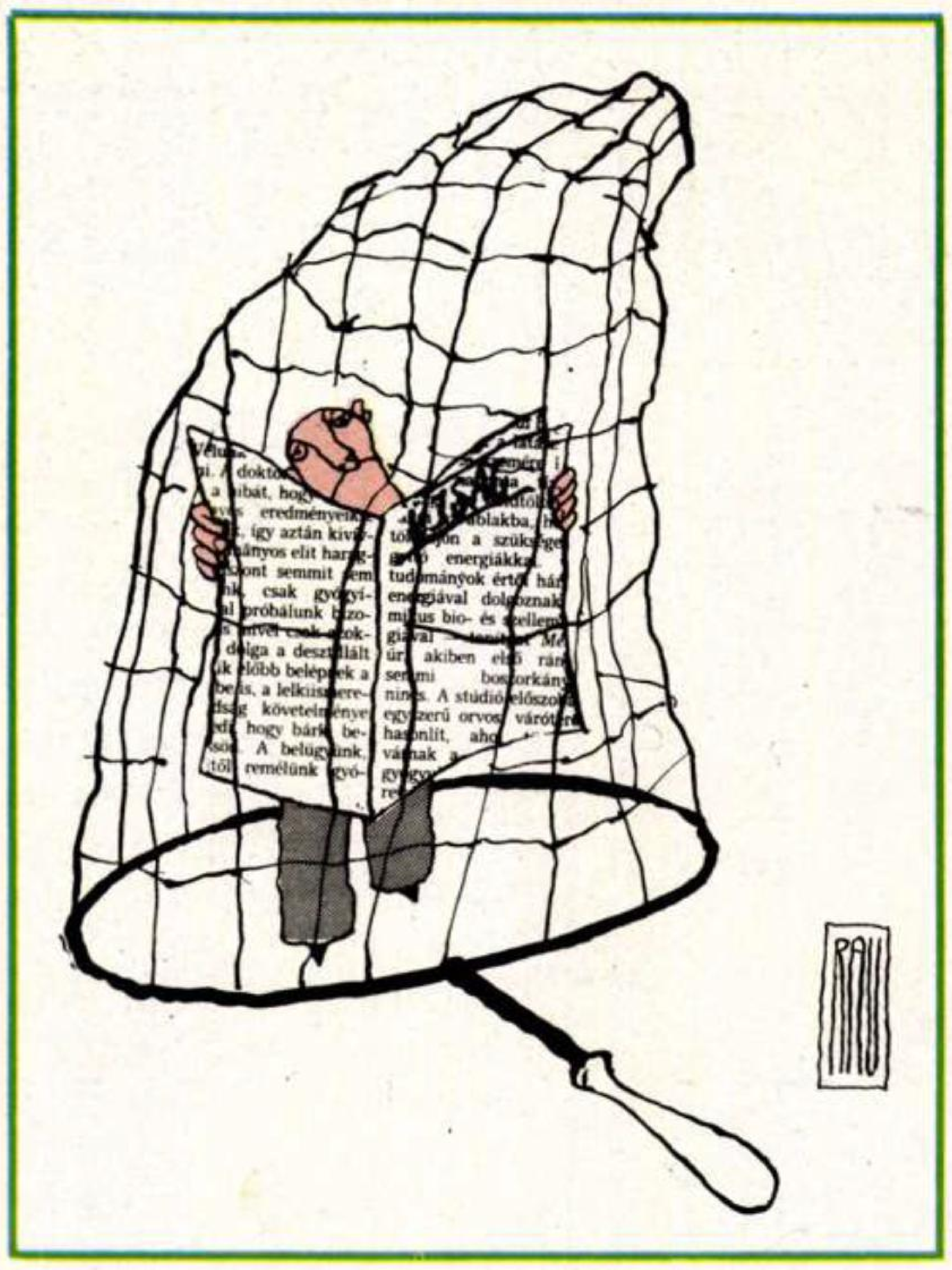
SINKÓ PÉTER:

JÓLÉT

Én nem tudom, hogy mennyi szappan fogy Magyarországon, az a statisztikusok dolga, no meg a vájtszemű újságíróké, akik ezt az egyszerű statisztikai adatot használva trambulinnak mindenféle eredetit karcolnak papírra erről a »koszos« országról. Justus von Liebig német vegyész a múlt század végén Chemische Briefe című munkájában azt írja, hogy »a szappanfogyasztás a népek jólétének kultúrájának a mértéke.« Ez biztos így is van, higgyünk neki. Derék Liebig nem szállt még metróra Budapesten gimnáziumi lányosztály mellé. Akár egy párizsi drogériában is lehetne. Eszerint hazánk a legillatozóbb kultúrhely a világon. Andersen viszont azt írja a jólétről, hogy: »Ahol a jólét megtelepszik, onnan nehezen áll tovább.« Ez is biztosan igaz, mert a derék Andersen nem sétált végig Budapest hatodik kerületén a hajdani paloták lepusztult homlokzatát bámulva. Thackeray a Hiúság vásárában viszont azt írja, hogy »Ha a kényelmes jólét nem is teszi tisztességessé az embert, legalább megtartja a tisztesség útján.« Ez is igaz. Legfeljebb annyit lehet hozzáfűzni, hogy a derék Thackeray nem élt át rendszerváltást Közép-Európában, ahol érdekes módon a régi gazdagok ma is gazdagok, és éppolyan tisztességesek, mint azelőtt. Különben úgy írta volna meg aforizmáját, hogy »A kényelmes jólét nem teszi tisztességtelenné az embereket, legfeljebb megtartja régi tisztességtelenségükben.«

Most, hogy ránk zúdult a szabadság, körbe lehet kérem nézni kis hazánkban. Kevéssé illatozó nyugati kilósruha halmok, félretaposott cipők, és iszonyatos nyugati tartozás... Eljátszik az ember a bohó gondolattal, mi lenne, ha csak a hecc kedvéért az idén foglalkoznánk egy picit az emberek jólétével is. Mondjuk egy cserét ajánlanánk a szappanos Nyugatnak. Egy ideig nem küldik nyugatról az uraságtól levetett kilósruhát, mi meg nem küldenénk a pénzt... Talán van más gyógymódja is ennek a gyengélkedő gazdaságnak, mint a már régen nem divatos piócamegoldás. Csak egy kicsit, amíg kilihegjük magunkat! Csak amíg élvezzük egy picit a friss szabadságot! Ahogy néha a katonát hazaengedik, a rabot meglátogathatják... Aztán húzunk tovább tisztességesen...

SAJTÓPRIVATIZÁCIÓ

LIBERÁLIS SAJTÓ

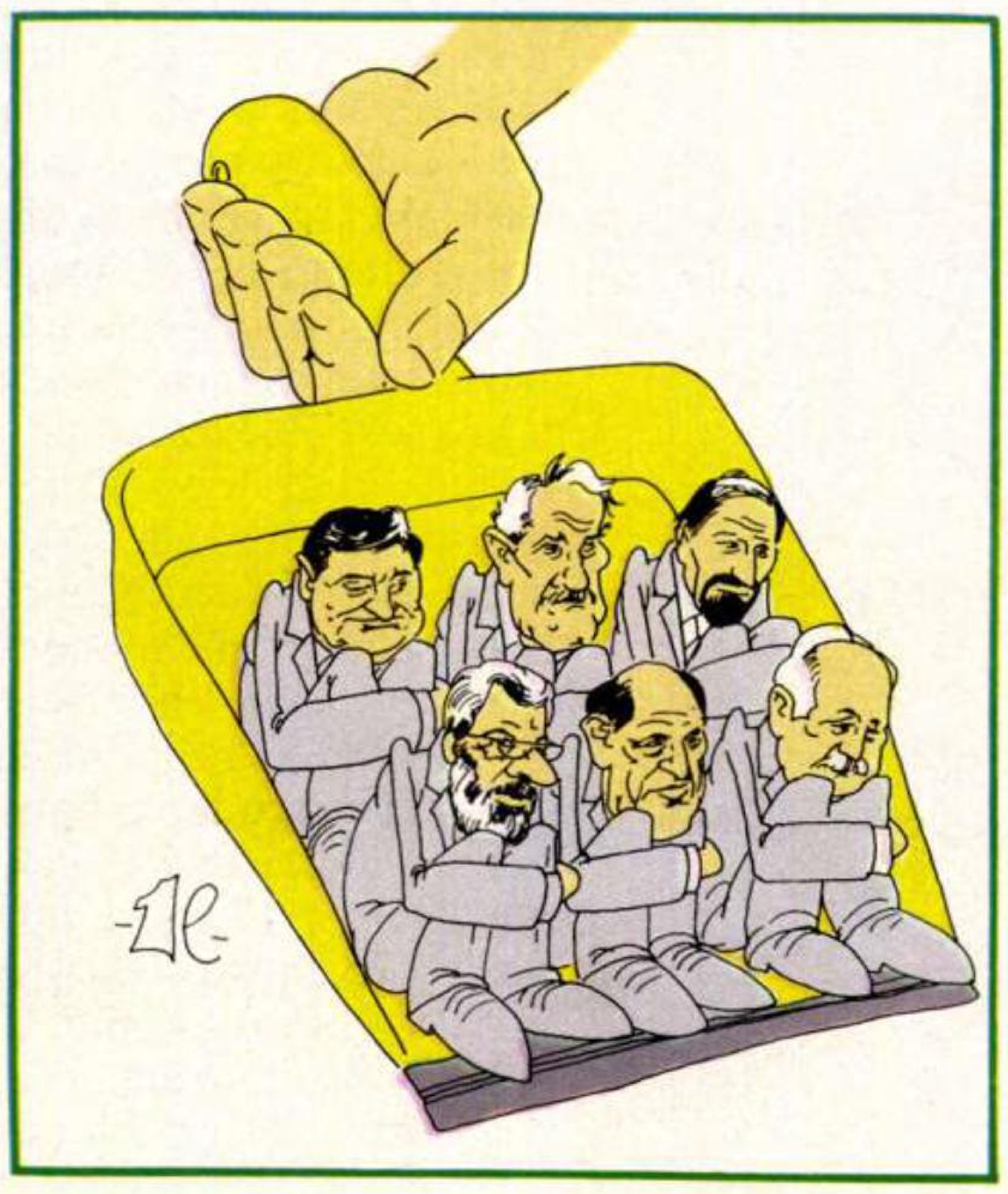

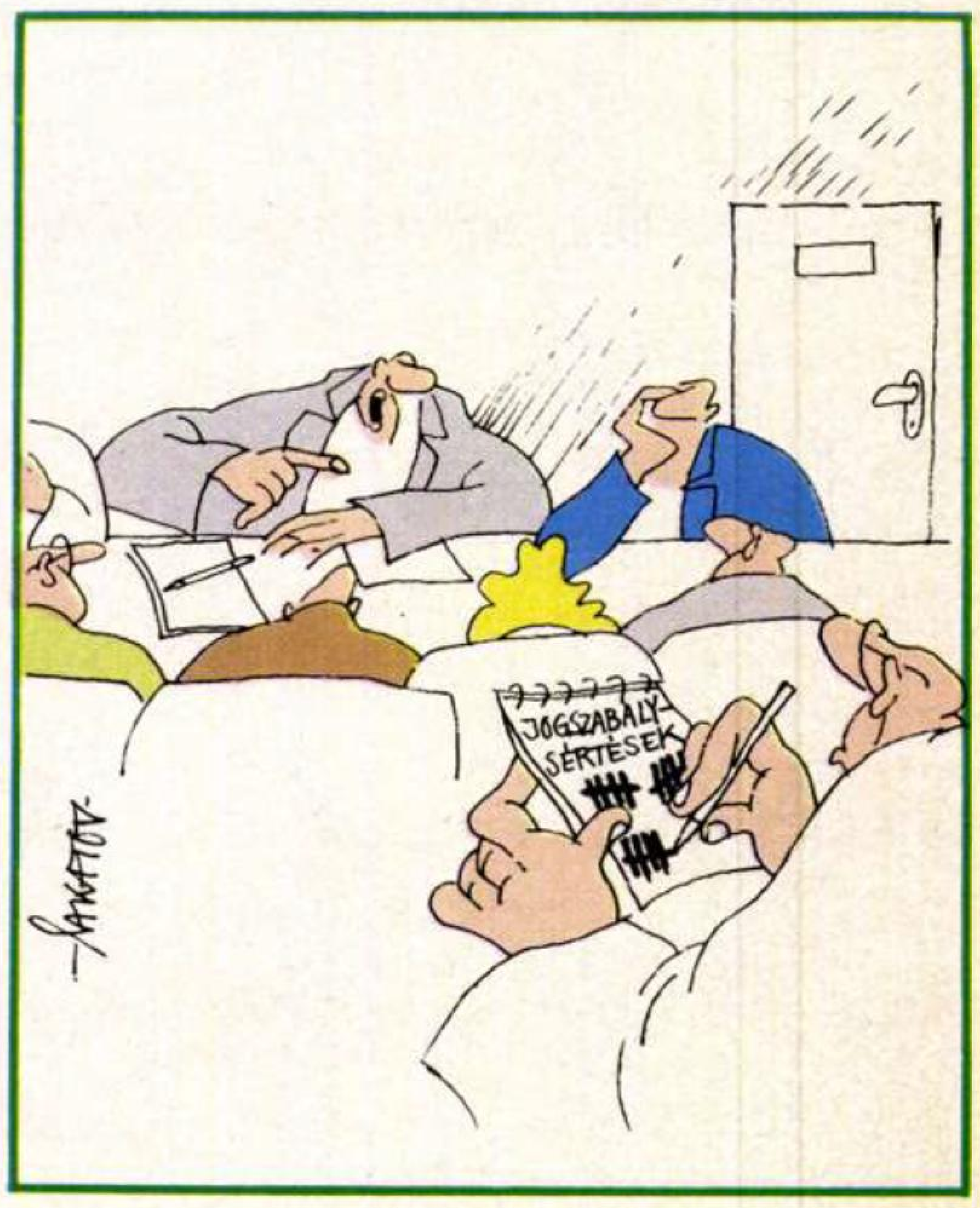
– Üdvözlöm, Árpi bátyám!

– Szervusz, Gézám, jó lenne egyszer már Pesten is összefutni.

KORMÁNYLAPÁT

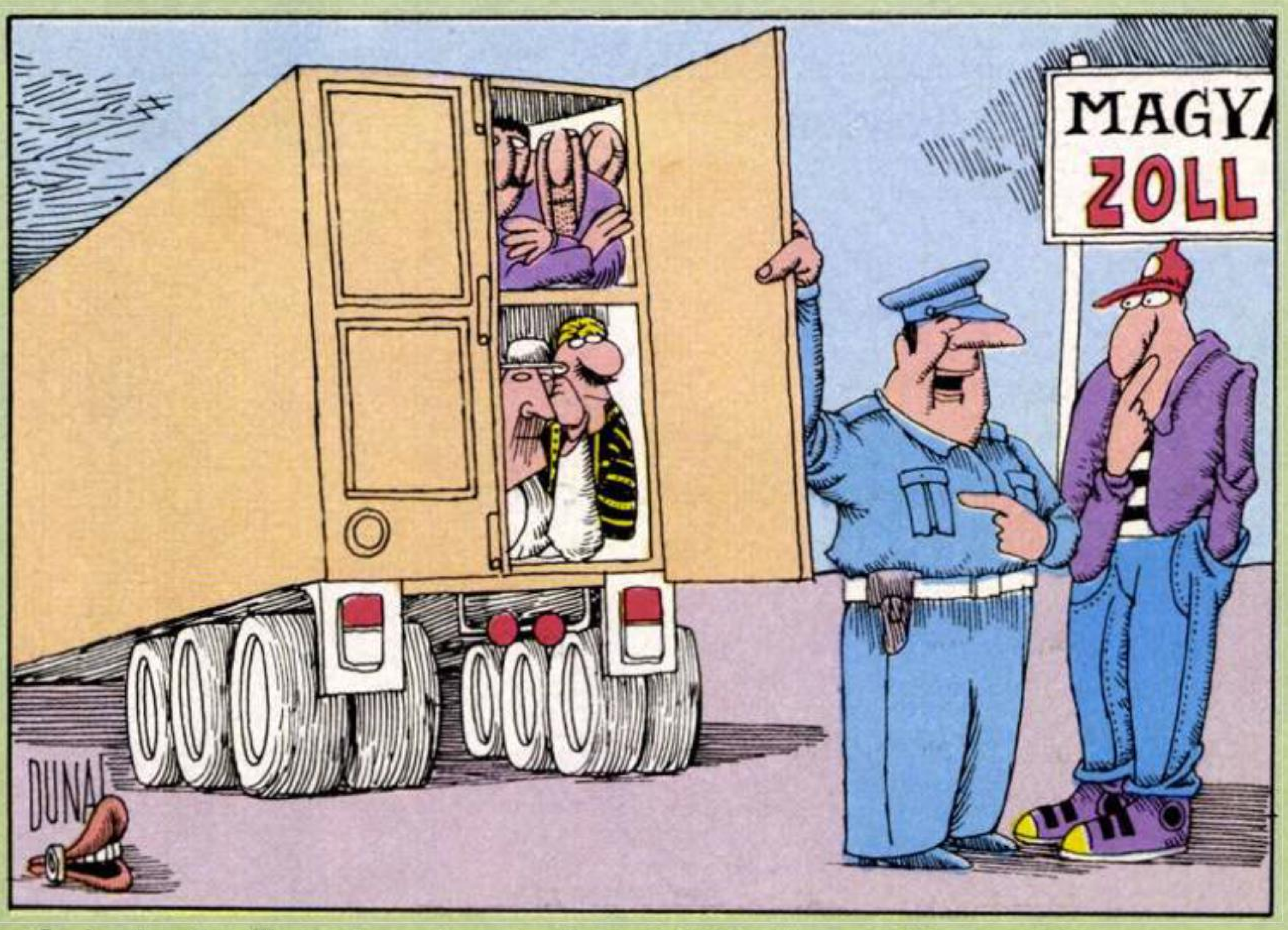

ÖNKORMÁNYZATI ÜLÉS

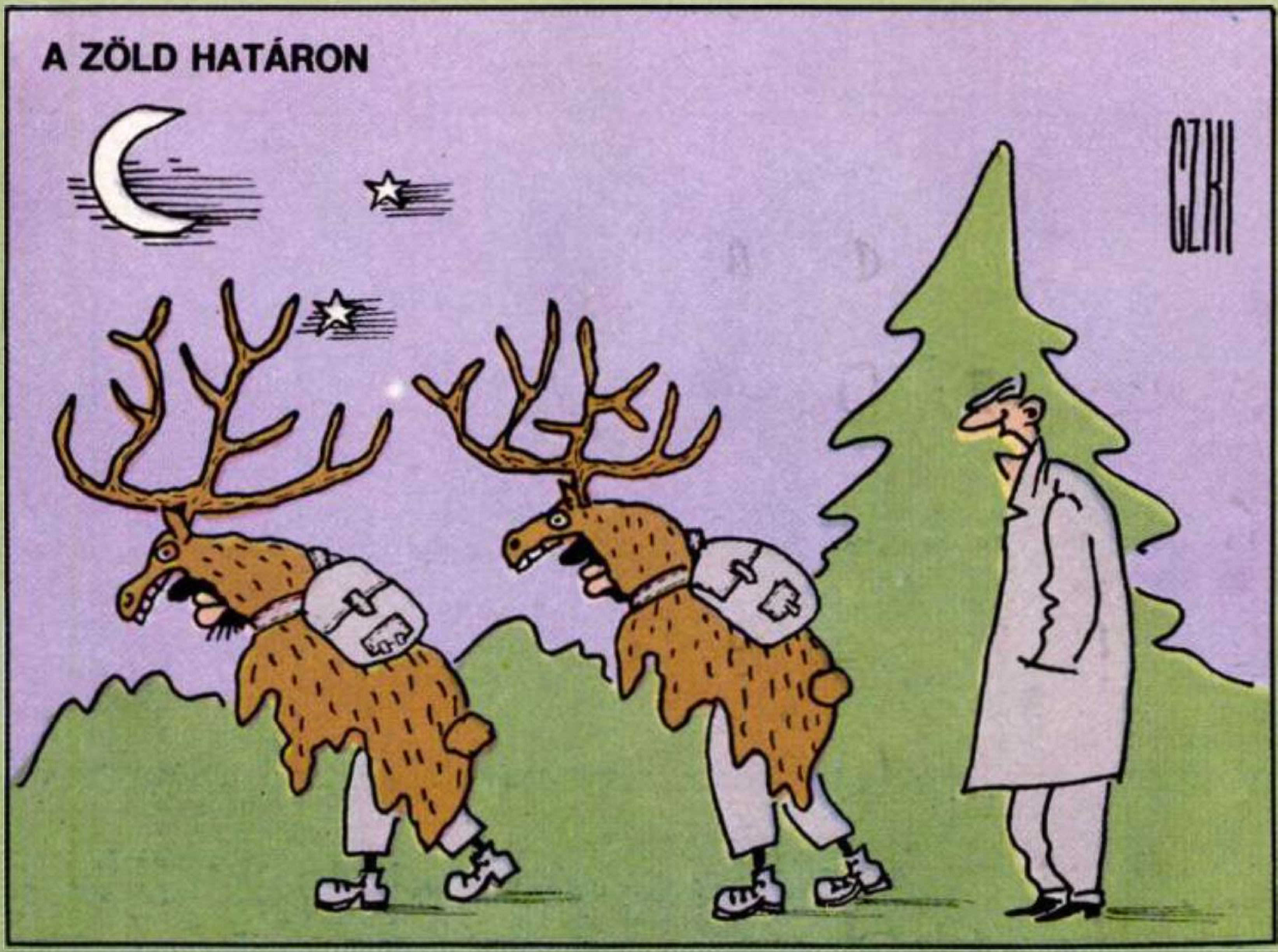

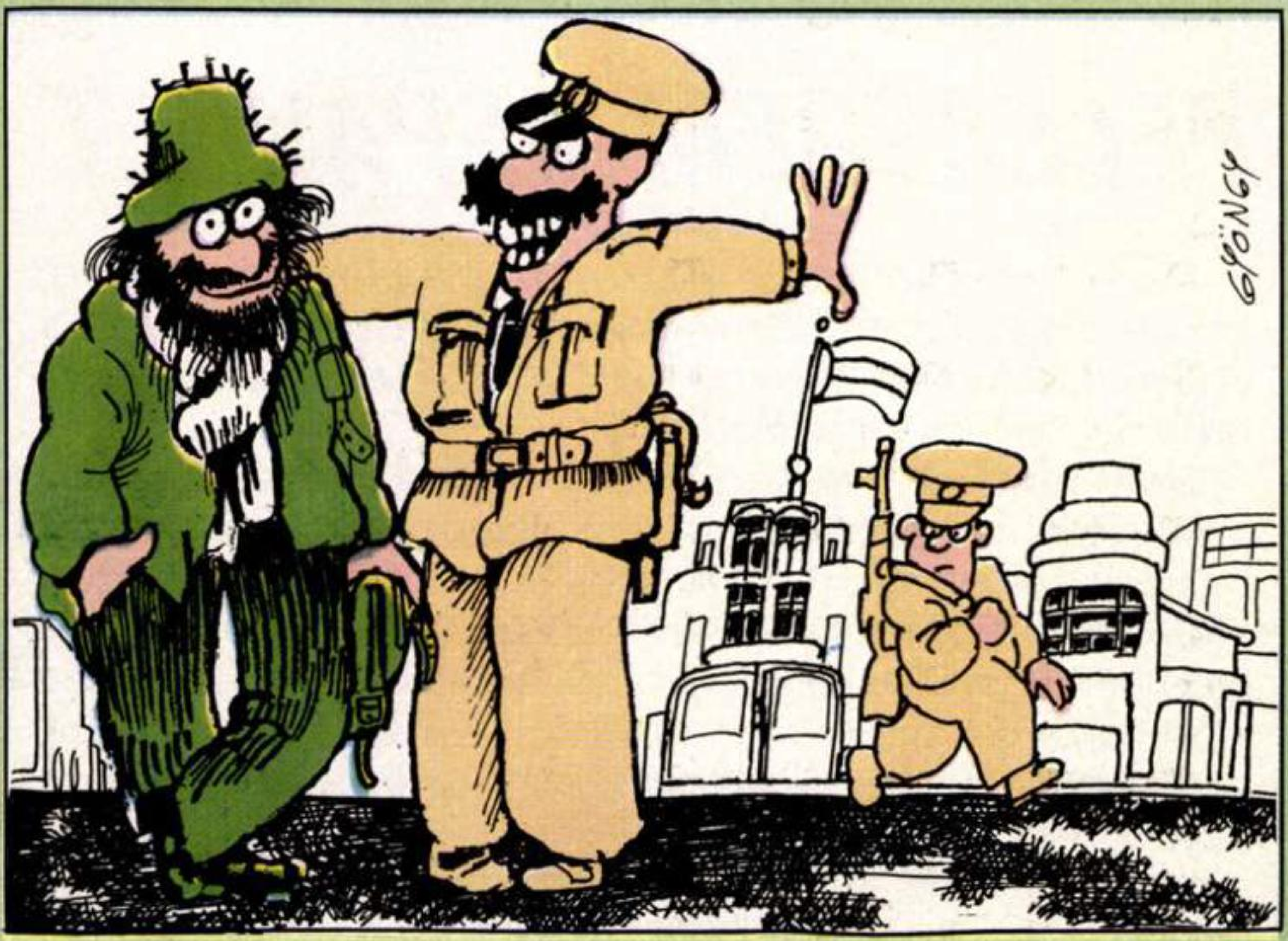
– Higgye el, uram, már Szulejmán szultánnak is lejárt az itt-tartózkodási engedélye.

– Szóval, nézzük csak, még mindig azt állítja, hogy hifi-tornyok?

– Ahogy megbeszéltük fiúk, nemcsak a határőröket kerülni, hanem a vadászokat is.

– Tizedes, ne tolmácsot, hanem pezsgőt hozzon. Ez Grisa, akit ma ezredszer adtak vissza az osztrákok.

BODNÁR GYULA:

VIRUL A (ZÖLD)HATÁR

– Ha nem veszi tolakodásnak, ön ugyebár nem idevalósi?

– Sahib, neked van éles szemed, mint kondorkeserű. Így kitalálni, hogy kicsi Barter függőágyát nagy monszun nem itt ringatni!

– Milyen barterről van szó?

– Magamról! Én lenni kicsi Barter. Eredetileg lenni Abu Kobutu, de mivel little Abu sokat saherolt, kaptam nevet fedőnek.

– Kik szólítják így?

– Kicsi Barternek világon van sok everybody. Csinálni velük jobbnál is jobb business, ezért engem keresni sokan.

– Magyarországra is üzleti céllal jött?

– No, mister. Ide little Barter érkezni, mint gazdasági menekült.

– Ennyire bajban van a hazája?

– Hazám nem, csupán kicsi Barter. Két hónapja nemcsak everybody, hanem Interpol is keresi.

– Messziről jött?

– Óh, nagyon messziről. Szidniből.

– Ausztráliából?

– Sahib tévedni. Én nem Sydneyről, hanem mienk townról beszélek. Amikor my president és béketábor között volt puszi, akkor hungarian építők varázsoltak nekünk panelből cityt. Mondták, hogy: „Kicsi néger fogja nagyon love!” ...Ám lett nagy baj! Legelső beköltöző törpe pigmeus beszorul fürdőszoba! Sok szép szál bantu már meg sem kísérelni. Azóta áll city üresen. Azóta szokás „szidni”!

– Ez nagy baj.

– Kicsi Barternak haszon. Enyém familyben van Keno, ő nálatok tanulni állatorvos. Neki jött ötlet, keresztezni panellakó csótány meg afrikai elefánt! Ebből aztán csinálni nagy business! Eladtuk őket szomszéd törzsnek.

– Ők szántanak velük?

– No! Háborúznak. Felmásznak *csótfánt* határa, onnan lőnek. Csótfánt erősebb, mint T-74-es!

– Ez igen.

– Ez semmi! Sztyepanakertben cseréltem ötven SCUD-rakétára kétszáz környezetbarát légelhárítót.

– Környezetbarát rakétákat?!

– Yes! ...Mérgezett nyilakat. Nem csinálnak szmog, nincs túllépett decibel! Ha eltalálják pilótán liberó, akkor repülő nem tud tovább vadászni.

– Most már csak azt árulja el, hogyan jutott át a határfolyón?

– Domnule Negrescu hozott saját jégtáblán.

– Ő most hol van?

– Ment vissza, többi illegálisakat is átburkolni.

– Mit csinálni?

– Mondta: „Kicsi Barter maradni nyugton fenéken, Negrescu tatának kell menni, Juszufékat is át kell csempézni!”

– Most mihez akar kezdeni?

– Először is telepedni le, aztán iratkozni hungarian university. Enyim grandmother mindig biztatott: „Kicsi Barter fogja vinni sokra!”

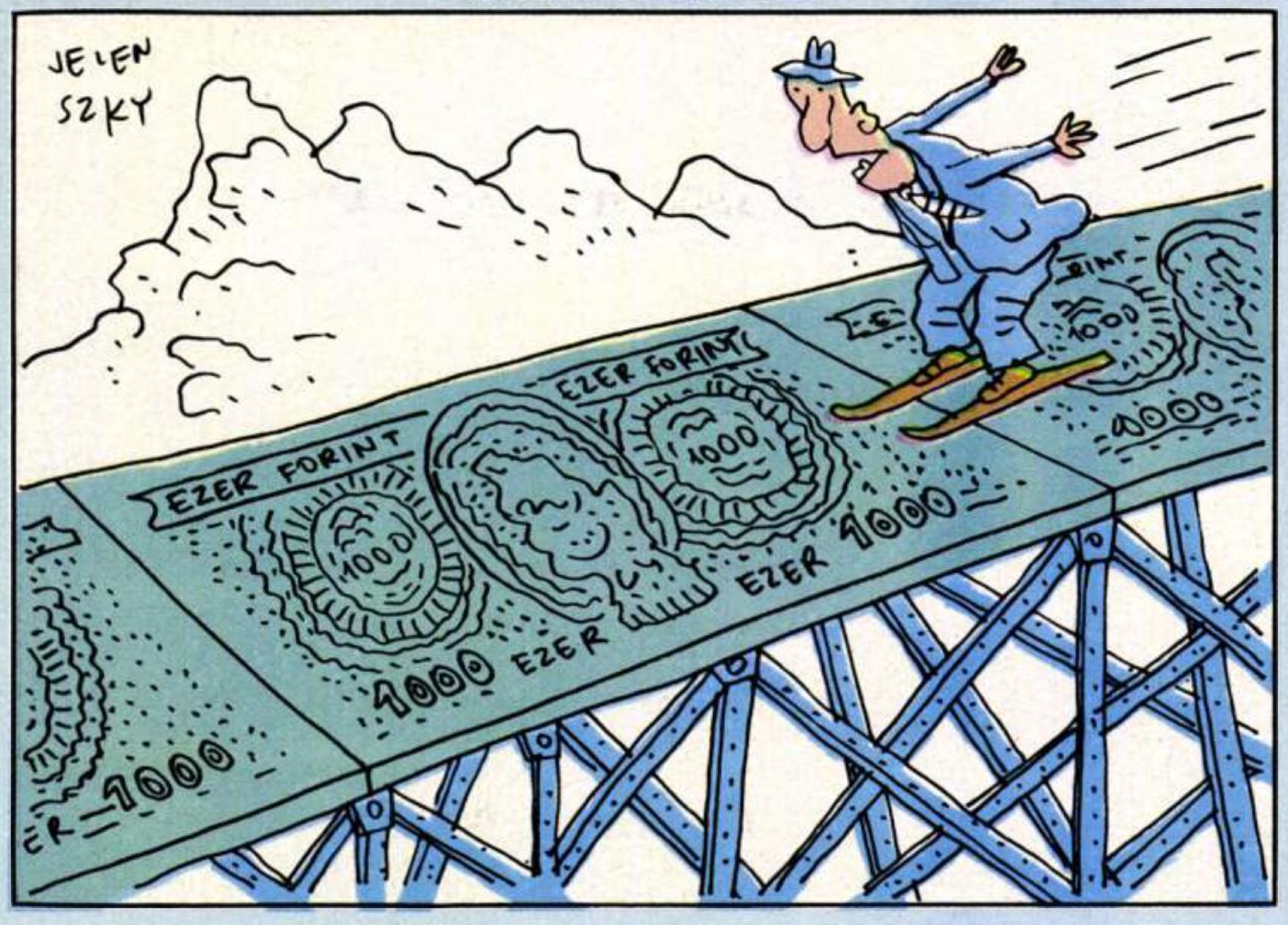
– És mi szeretne lenni?

– Itteni diák, kitűnő bizonyítvánnyal.

– Summa cum laude?

– No, sahib! ...Etni cum laude!

MAGYAR LESIKLÁS

REKLÁMHORDOZÓK

– Hiába, öregem, a mai világban a szponzor az úr!

FELESÉGEM BEPAKOLT

– Igen, mit röhögtök? Bepakolt nekem egy kis elemózsiát, kolbászt, kenyeret, mert egész napra be kellett utaznom a megyeszékhelyre, és ott bizony drága a vendéglő. Ha olcsó, akkor tönkremegy, mert nem elég a bevétel. Ha drága, akkor tönkremegy, mert nem elég az étkező vendég.

Szóval, dolgom volt a Megyei Főhivatalnál, meg kellett hosszabbítani azt a vacakot, mert lejár. Amint beért a vasúti cammogó az állomásra, rögvest megkocogtattam az Információ feliratú üvegablakot. Ott hárman ültek a monitor előtt: egy asszonyság, egy tejeskávé és egy vajaskifli. Az első ette a másik kettőt. Kérdeztem tőle, merre is találnám azt a főhivatalt. Mire ő teliszájjal kérődzve kiszólt, hogy *aztat* ő hivatalból nem köteles tudni, ő csak *aztat* tudja, mikor érkezik a murvafalvi személy, amelyik most alig késett tíz percet, de a monitor szerint, sajnos ez még a tegnapi.

Jól van, majd mástól. Az állomás előtt izzadó rendőrt vettem célba, aki kekszet majszolva mutogatott egy német turistacsoportnak magyarul, teljesen hiába, hogy merre menjenek oda, ahová szeretnének. Kissé elhúzódott a kölcsönös gesztikula, odébb álltam. Fölszálltam a belváros felé címzett villamosra. Az egyik ülésen túrós táskát falt egy helybéli polgár, tőle tudakozódtam. elrévedve csámcsogott rám, majd túrós táskás szemmel jelezte, hogy fogalma sincs. A vele szemközt ülő s tökmagot rágcsáló, sárgamellényes köztisztasági dolgozót is megkérdeztem, ám ő is csak ingatta a fejét, amelyből az orra alatti vízszintes nyíláson át szerte röpködtek a tökmaghéjak, a köztisztaság érdekében.

A belvárosban leszálltam, újságosbódét pillantottam meg. Az árus kétszázféle lap közt kotlott odabent, hat•tojásból sült hideg rántottát reggelizett, szalonnával, de hiába faggattam, mindenre csak azt mondta, hogy ő *Ludast* nem kap, különben is elfogyott. Narancsot akart velem etetni. Erre volt beprogramozva.

Végül ráakadtam a főhivatal épületére. Éppen tatarozták, az építők az állványokon falatoztak és söröztek. A portán tudakozódtam a főosztály holléte iránt. A portás előtt hatalmas barna zacskó tátongott, belőle tepertős pogácsák gurultak elő, azokat harapdálta türelmesen. Termoszából félrenyelve köhögte, hogy az illetékes a II. emelet 233-ban lenne, de úgy tudja, ma vidéken eszik. Gondoltam, csak lesz az osztályán valaki, föltápláltam magam a második emeletre.

A szobában többen voltak, illatos hölgyek. Egyikük joghurtot ivott, a többiek kávét lekváros buktával. Előadtam, mi járatban ennék, vagy mi az isten, lennék, és látva az általános helyzetet, a kérvényem helyett benyújtottam a feleségem által bepakolt elemózsiát. Egy tejsodós stemplivel, kérés nélkül, meghosszabították a kolbászomat. Ha már így egymás nyakára ettünk, ülőhellyel kínáltak a virágtartón – kenyérfa volt a cserépben, pirítva –, s az illatos hölgyek nekiláttak kolbászom földolgozásának, házi cipóm szeletelésének. Egyikük, Ibolya, fölmászott egy létrán a dossziémért, s én egy ideig alulról szagolhattam az Ibolyát. Közben joghurt kisasszony telefonon emésztett az ügyemben valamit, de közölték vele, hogy az igazgató két hétig külföldön zabál, helyettese épp most szaladt le a büfébe, az ügyintéző pedig a közeli ABC-be rohant, mert friss krumpliskenyér és antikvár banán érkezett. Sajnos, magával vitte az ügyemhez előkészített piskótatekercseket is.

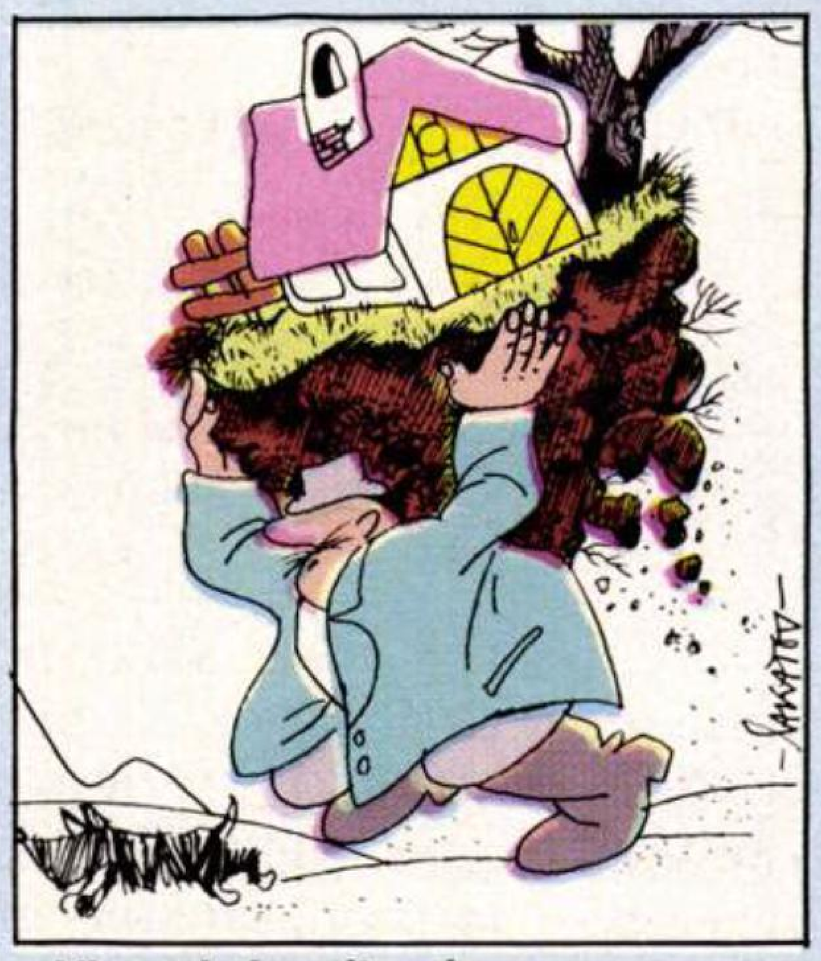
Mit volt mit enni, dolgomvégezetlen hazafelé ettem az utam.

ALFÖLDI IMRE

KEDVEZŐBB E-HITEL

– Látom, igénybe vetted az egzisztencia-hitelt.

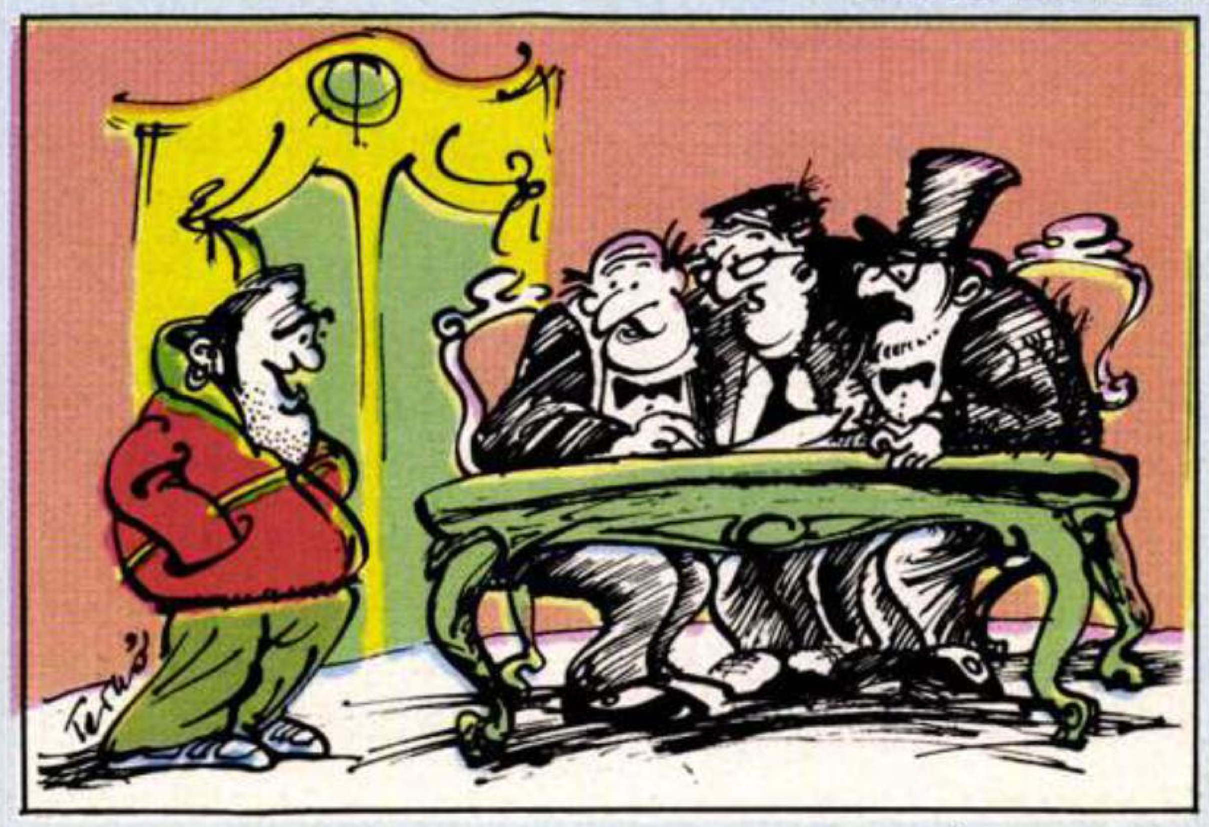

– Visszaigényeltem!

EGÉSZEN KIS VÁLLALKOZÁS

KÖLTSÉGVETÉS

– Na, mennyi zsozsó kéne, csávókáim?

Mottó: „Akinek humora van, mindent tud, akinek nincs, az mindenre képes"
(Szenes Iván)

MÁTYÁS ISTVÁN és SZUHAY BALÁZS beszélgetése

BOTOS KATALIN

tárcanélküli miniszterrel, az Állami Bankfelügyelet elnökével

Amikor kiszállunk a Bankfelügyelet Csalogány utcai székházának harmadik emeletén a liftből, egy molett hölgy siet a folyosón. A miniszterasszony titkárnőjére sem a karcsúság jellemző. Amikor ezt szóvá tesszük, Botos Katalin harsányan kacag:

– Igen, ezt már mások is észrevették. Gonoszkodó kollégáim állítása szerint azért vannak molett munkatársnőim, hogy én legyek itt a legkarcsúbb.

– És azt tudja, miniszterasszony, hogy ki lakik a szemben lévő házban? Fónay Márta!

– Nem tudtam. És erről igazán nem tehetek.

– Még mindig a témánál maradva: a Vidám Színpadon régi szokás a közélet szereplőinek színpadra vitele. Valamikor Kazal László játszotta Losonczi Pált, Csákányi László Aczélt, Kibédi feledhetetlen Brezsnyev és Reagan volt... Amikor az Antall-kormány hivatalba lépett, rögtön megindult a találgatás, kit ki alakíthatna a színpadon. Csak egyetlen személy esetében nem volt vita: Botos Katalint kizárólag Csala Zsuzsára lehetne osztani. És nemcsak gömbölyded vonalai miatt: önből sugárzik a jókedély, a derű. Pedig a külső szemlélő számára a számok világa komor, száraz világ. Anyagi helyzetünk aligha ad okot sok kacagásra. Ahogy mondani szoktuk: mi most megyünk át a kommunisták nélküli kommunizmusból a tőke nélküli tőkés társadalomba.

A kérdező hízik, mert a miniszterasszony csengő kacajjal fogadja a témát.

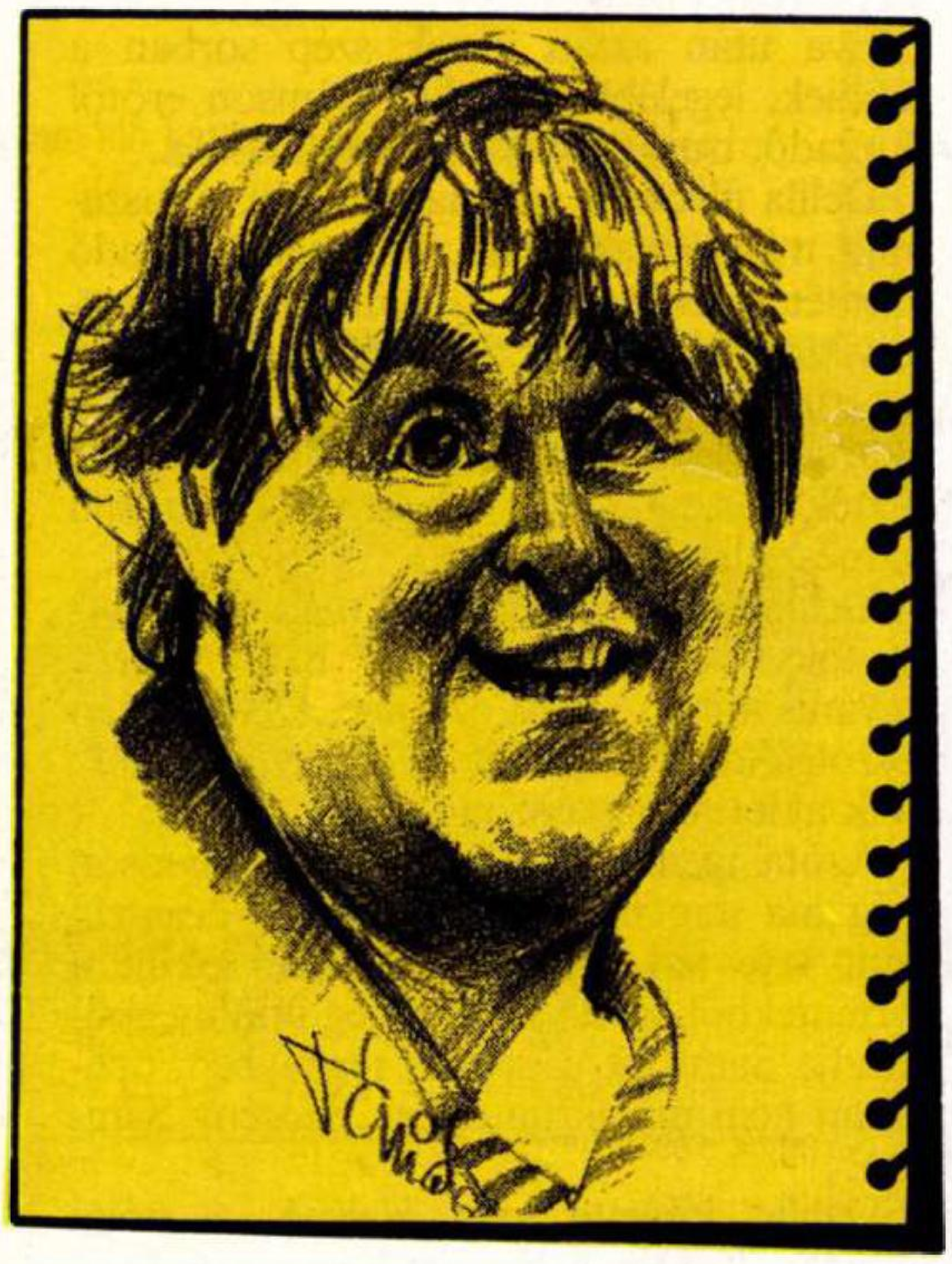
– Azt mondják, a jó kedély segíti az emésztést – és valóban: a jó humorú emberek gyakran gömbölyűek. Kipárnázott idegekkel könnyebb elviselni a nehézségeket. Szerencsés természetem van, de kirobbanó életkedvem, kedélyem és közvetlenségem nem megy a komoly munka rovására. Éppen ellenkezőleg: megkönnyíti azt. Nagyon nehéz munkát végzünk, de azért lehet jókedvűen csinálni. Megkockáztatom: csak így lehet.

A könyvszekrényről egy képes levelezőlapot emel le. Rajta egy rajz: gúzsba kötött emberek ülnek egy tárgyalóasztal körül.

– A fiam küldte külföldről, a munkámra célozva. Igen, gúzsba kötve, számtalan korláttal körülvéve dolgozunk. De ha ezen nem siránkozunk, hanem önmagunkon is tudunk mosolyogni, már könnyebb minden.

– A családok döntő többbségénél az asszony a pénzügyminiszter. Ugyanakkor szokatlan dolog, hogy egy pénzügyi miniszteri székben – ami persze nem azonos a pénzügyminiszteri székkel – egy hölgy ül.

– Jól mondta a pénzügyminisztert is, hiszen az Antall-kormány első felállásában politikai államtitkárként a pénzügyminiszter helyettese voltam. Ebben a minőségemben mondtam el az 1991. évi költségvetés expozéját. A hosszú szöveg felolvasása után felkértem a tisztelt Házat, szavazza meg az 1990-es költségvetést. Aztán leesett a tantusz: 90-et írunk ugyan, de a 91-es költségvetésről van szó. Nem szóban, csak gesztusban helyesbítettem: egyest mutatva felemeltem a hüvelykujjam. Nagy hatása volt, mindenki kacagott, hiszen az így felmutatott ujj minden nyelven azt jelenti: „príma", vagyis a győzelem jeleként is értékelhető. (Az erről készült fénykép szerepelt az év legjobb száz sajtófotóinak kiállításán.) Pető Iván, aki a hátam mögött ült oda is súgta: „Ez szép volt, de ha nem haragszol, támadni foglak". Egyébként az

1991-es költségvetés valóban jó minősítést kaphatott, mert nem tért el messze a valóságtól.

– De nem sokáig maradt a Pénzügyminisztériumban.

– Új leckét kaptam, a pénz- és tőkepiac fejlesztéséért felelős miniszter lettem. Létrehoztuk büszkeségemet, a banktörvényt, amelyet az egyik legmodernebb törvényünknek tartok. Igaz, kicsit olyan, mint amikor valaki elmegy a Vidámparkba, és odaáll a görbe tükör elé. Van olyan tükör, amely kövérebbet mutat. Erre persze nekem nem nagy szükségem volt, de a magyar bankrendszernek sem, és azt hiszem, illúzió lett volna, ha túl kövérnek mutatja. Az azonban látszik ebben a tükörben – talán a kelleténél kicsit erőteljesebb kontúrokkal –, hogy valójában ez a szektor nem olyan gazdag, mint hisszük. Rengetegszer hallottuk azt a kritikát, hogy a bankok virágoznak, miközben a gazdaság tönkremegy. Ezt igen tisztelt barátom, Bod Péter Ákos is a fejemre olvasta – amíg az ipari tárcát vezette. Most, hogy a jegybank élén áll, már belátja: azért kell virágozniuk a bankoknak, hogy képesek legyenek lenyelni a vállalatok veszteségeit. A jövedelmeikből kell fedezniük a kockázatukat. A svájci bankszövetség elnöke szerint ez ugyanígy van náluk is.

– Ön derűlátó anyagi helyzetünket illetően?

– Ha valaki belenéz egy görbe tükörbe és pesszimista, elkezd kétségbeesetten zokogni, hogy de csúnya képe van a leányzónak. De ha optimista: örül a látott képnek, mert meglátja belőle, mit kell javítani, megoldani. Ismerik a viccet az optimista és a pesszimista kisfiúról? A pesszimista kap karácsonyra egy tábla csokoládét. Ahelyett, hogy örülne, kétségbeesett bömbölésbe kezd, hogy „én ezt most megeszem, és akkor holnapra már nem lesz..." Az optimista viszont kap egy becsomagolt lócitromot, és mindenkinek boldogan mutogatja: „Kaptam egy szép pacit, csak elszaladt..." Erre mondta a helyettesem, hogy ez a Bankfelügyeletre úgy érvényes, hogy „kaptunk egy kis lócitromot, de holnapra is lesz belőle?..."

– Lesz?

– Tudják, nálunk olyan az élet, mint a mesében...

– ???

– Mark Twain kedves meséjében, a Koldus és királyfiban a királyfi szolgabarátja, aki mindig megkapja a pofont, ha a királyfi nem tudja a leckét. Ez a kép annyira jó, hogy ezen már csak nevetni lehet. Ha probléma van, a bankok ügyfelei hozzánk jönnek. Panaszaikra el kell magyaráznunk, a bank és az ügyfél kapcsolatába mi nem avatkozhatunk be. Ha egy bankkal baj van és mi szigorúan lépünk fel, korlátozzuk vagy bezárjuk a bankot, két oldalról támadnak minket: az egyik azt mondja, miért csuktuk be, a másik, hogy miért csak most csuktuk be... Amikor ezeket a vádakat kapjuk, könnyek közt mosolygunk: most hogy tehetnénk a legtöbbet. Talán úgy, hogy elmondjuk a királyfinak mit kellett volna válaszolnia, hogy legközelebb ne mi kapjuk a pofont...

– Ön egyetemi professzor, a tudományok doktora, a bankfelügyelet elnöke, miniszter, anya, sőt, már nagymama is. Minderre hogy van ideje? Hogy egyébről ne is kérdezzük, hiszen mindenre irodalmi példát is mond, tehát még rengeteget olvas is?

– Nézzék, amikor a kandidátusi munkámat készítettem, a sok írástól, olvasástól kötőhártya-gyulladást kaptam, a nyakamba izommerevséget az erős koncentrálástól, a végén már kötéssel a szememen, párnával a nyakamon anyámnak diktáltam fejből azt, amit százszázalékos pontszámmal fogadtak el. Mert ha valamibe belekezdtem, azt végigviszem. A számok világában csodálatosan érzem magam. A számok élnek, mesélnek. Harminc éve tanítok, mindig vidáman, derűsen. A tanítványaim kacagva tanulnak, így minden jobban megrögződik bennük.

– Mikor pihen?

– Amikor hazamegyek a családhoz, a kutyámhoz, a macskámhoz. Amikor megbeszéljük, kivel mi történt a nap folyamán, amikor elnézem, hogy hatalmas kuvaszom hogyan játszik a kiscicával, hogyan pucolják, tisztogatják egymást. Ahogy a csaknem kétméteres fehér kutya szerényen tűri, hogy egy csöpp fekete macska a pofáját átölelve pucolgassa a szemét, ez néha olyan komikus, hogy csak ülünk a Botos Jóskával, és élvezzük a helyzet humorát, és ebből merítünk erőt a másnapi munkához.

A fél óra, amit a miniszterasszony sok munkája között ránk tudott szánni, lejárt. Búcsúzóul átnyújtjuk neki a Ludas Matyi aznap megjelent számát. A címlapon Kupa Mihály egy üres bukszát ad át Szabó Ivánnak ezzel a szöveggel: „Vigyázz a tárcára, mert üres!" Botos Katalin ezen is hangosan nevet.

Mivel is zárhatnánk le a beszélgetést? Sok ilyen derűs minisztert kívánunk az országnak, és sok ilyen kacagó olvasót a Ludas Matyinak!...

FECSKE CSABA

A NŐ

Csipetnyi túlzással, az emberiség története a nemek harcának története. Karinthytól tudjuk, hogy a férfi és a nő sohasem fogja egymást megérteni, mert mindkettő mást akar: a férfi nőt, a nő férfit. De ez még nem elég. Mert a férfi többnyire a másik férfi nőjét szeretné, a nő pedig a másik nő férfiúját. Az se baj, ha egy fokkal csúnyább az ördögnél, ha egy kanállal keserűbb a büröknél, a lényeg, hogy férfi legyen – nem is annyira a talpán! – és lehetőleg a másé. Ilyen esetekben jön létre a szerelmi háromszög, a legegyszerűbb, ám annál bonyolultabb és botrányosabb geometriai alakzat, ez a spirituális természetű síkidom. A szerelmi háromszög sohasem szokott egyenlő oldalú lenni – mindig a megcsalt oldal húzza a rövidebbet! – még kevésbé derékszögű, hiába is fordulnánk a jó öreg Pütagoraszhoz, helyesebb, ha válóperes ügyvédhez fordulunk – föltéve, ha mi volnánk a rövidebb oldal, a felszarvazott csúcsa a háromszögnek.

Minden Évával kezdődött. A kezdetek fölidézése végett Mózeshez kell visszakanyarodnunk, a Teremtés könyvéhez, amelyben leírja, hogyan is kezdődött.

„Az ember tehát minden állatnak, az ég minden madarának, és a mező minden vadjának nevet adott. De a maga számára nem talált segítőtársat, aki hasonló lett volna hozzá. Ezért az Úristen álmot bocsátott az emberre, s amikor elaludt, kivette az egyik oldalcsontját, s a helyét hússal töltötte ki. Azután az Úristen az emberből kivett oldalcsontból megalkotta az asszonyt és az emberhez vezette." Kicsit talán elhamarkodta a dolgot az Úristen.

Éva aztán rávette Ádámot, hogy szakítson a tiltott gyümölcsből. Kibújt a szög a zsákból. Noha még akkor se zsák, se szög.

Majd szép sorban jött a többi nő, ki-ki megtalálva az ő balekját, vagy ahogyan a magyar mondja, zsák a foltját.

Férfi és nő. Nő és férfi. Két adomát idézek, tanulságuk talán nincs, de fölöttébb szellemesek.

Balzac egyszer, egy fényes estélyen tőle szokatlan kedvességgel udvarolt, s szórta a bókokat egy főúri hölgynek: – Asszonyom, ma különösen szép és elragadó!

– Bezzeg én nem mondhatom el ugyanezt magáról! – replikázott a hölgy.

– Nem baj, tegyen úgy, ahogyan én – mondta Balzac.

– Hogyan?

– Hazudjon – mondta Balzac.

G. B. Shaw-nak igazán nem kellett a szomszédba mennie egy kis csípős humorért.

Egy szép, fiatal ám butuska nő házassági ajánlatokkal ostromolta az öregedő írót: – Gondolja el mester, milyen csodálatos gyermekeink születnének az ön eszével és az én szépségemmel.

Az író elgondolkodva mondta: – De képzelje el, hogy az ön eszét és az én szépségemet örökölnék!

Éva után aztán jöttek szép sorban a többiek, legelébb is Delila, Sámson erőtől duzzadó, izmos jobbjába kapaszkodva.

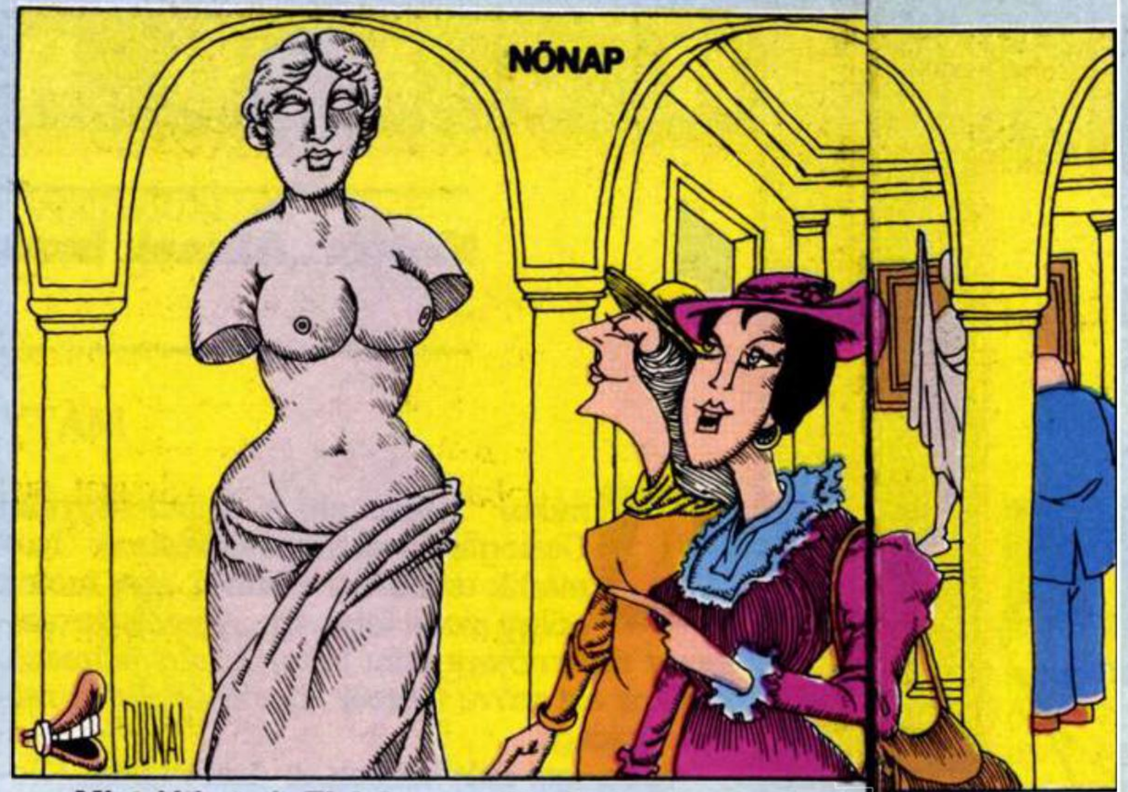
Delila filiszteus származású volt, antiszemita, míg Sámson zsidó. A nemek eredendő ellentétén kívül még a fajgyűlölet is mérgezte viszonyukat. Már a mézesheteik nagyon keserűek voltak. Sámsont a filiszteusok el akarták veszejteni, ezért Delila segítségét kérték: tudná meg, miben rejlik Sámson természetfeletti ereje.

Delila megtudta, egyúttal meg is fosztotta tőle. Levágta gyönyörű hajbozontját, ugyanis abban rejlett az ereje. Delila aztán kiszolgáltatta emberét a filiszteusoknak, akik áldották az asszony eszét.

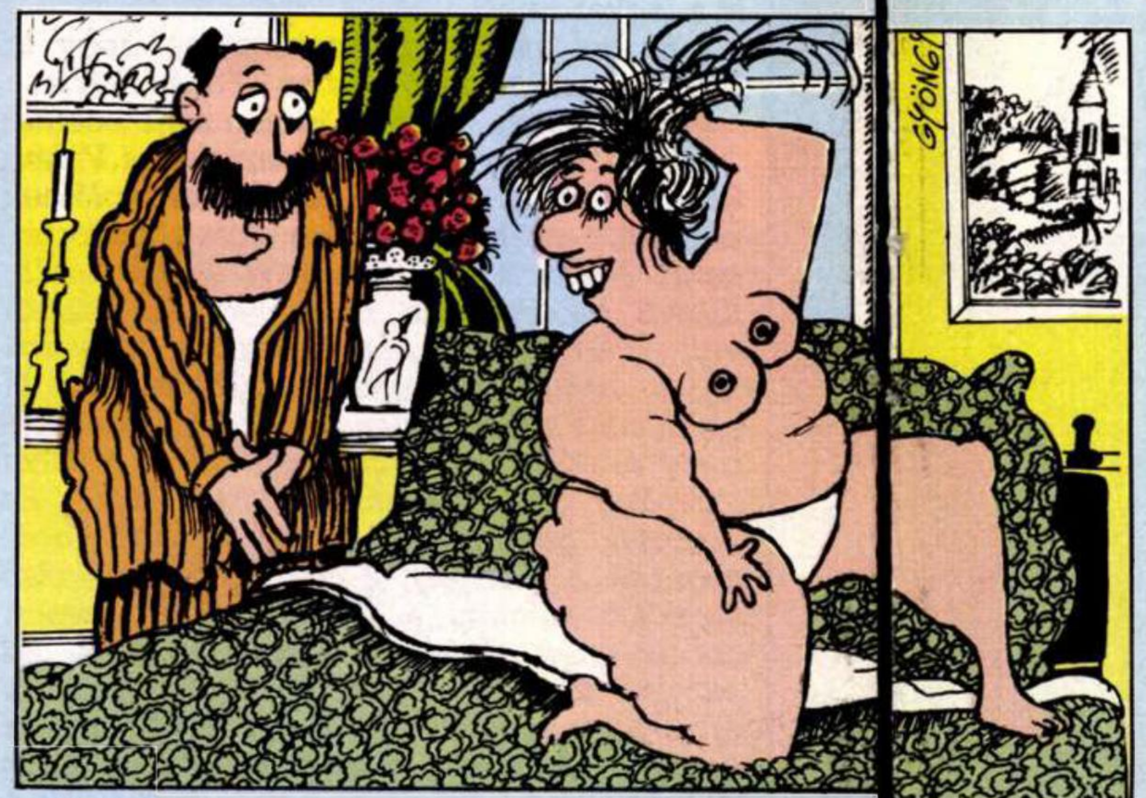
Azóta igen sok idő telt el, de Sámson még ma sem tudja megbocsátani nejének, amit vele tett. Igaz, Delila nem okult a történtekből, azóta is újra meg újra megkopasztja Sámsont. Egyetlen regényben, operában nem mulasztja el ezt. Szegény Sámson!

Delilát követte szép Heléné, a trójai háború okozója, aztán jött Kleopátra, Lucrézia Borgia, Madame Pompadour, Marie Antoinette, Mata Hari, hogy csak a leghíresebbeket említsem, elnézést kérve azoktól, akiket csupán helyhiány miatt, s nem cselekedetek hiányában vagyok kénytelen kihagyni a felsorolásból.

Nők miatt törtek ki háborúk, országok, városok vesztek el, koronás fők hullottak porba, hogy egyéb fejekről ne is beszéljek. Az én kalapom is például egy ilyen fejet takar.

– Mint láthatod, Elvirám, a világtörténelemben is voltak mázlisták! Ennek például nem kellett mosogatni!

– Bélám! Nőnapi meglepetésnek... Plasztikáztattam a melleimet...

– Nem értem, Vilmám, miért ordítozol velünk! Nem te tanítottad, hogy szeretni és tisztelni kell a másságot?

Nőnapi csokor

...És akkor az a hosszú combú vörös kibújt a pongyolájából, átölelte a nyakamat, gyere, szép szőke hercegem, búgta, húzott az ágyhoz, és akár egy gyársziréna üvöltött fülembe a vekkeróra...

Fél hat! Botorkálok ki a konyhába szélsebesen, kenem a kölöknek a kenyeret csukott szemmel, kavarom kávémat a borotvapamaccsal, húzom a pöttöm hétalvó kobakjára a harisnyanadrágját, siessünk, picim, hogy az oviban még elcsíphesd az undok Ancsurka elől a nagy plüssmacit.

A hajnali értekezleten főnököm olvassa fejemre az elúszott kelet-tajvani üzletet, miközben fülig pirulva memorizálom, mit kell hoznom délután a hentestől. Négy szelet parajt? Karajt?

Tömködöm be a gyereket a lakásba, hol vannak a kulcsaim?, indítom a mosógépet, csörömpölnek benne a mosatlan tányérok rendesen, apuciii, játsszál velem médiásdit!!!

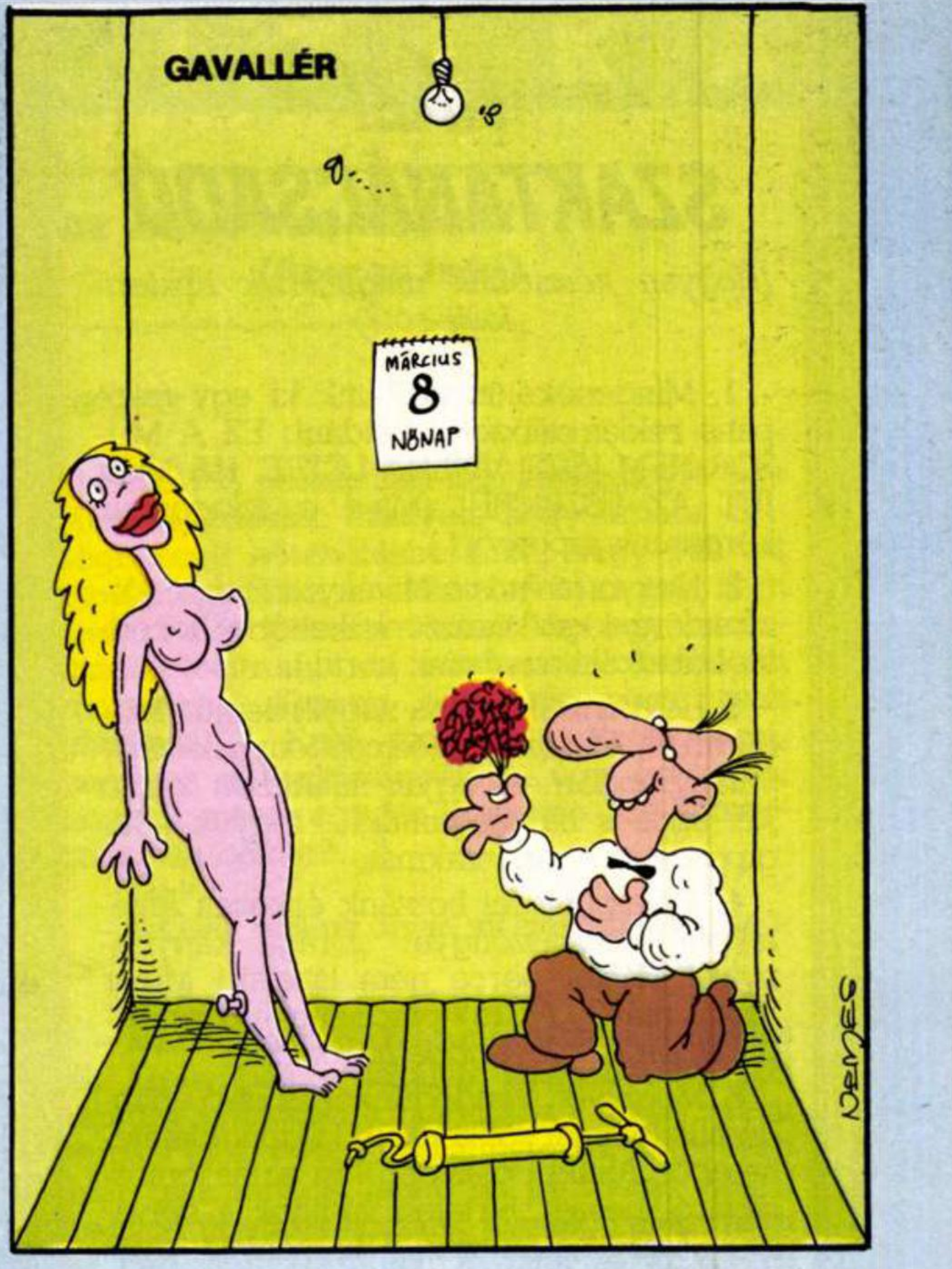
Már fönn billegek a hokedli tetején, szedem le a nagyfüggönyt, zuhanok vele a padlóvázára, söpröm a cserepeket a szőnyeg alá, toppan be mosolygós, csodaszép hitvesem, s kérdi:

– Minden oké?

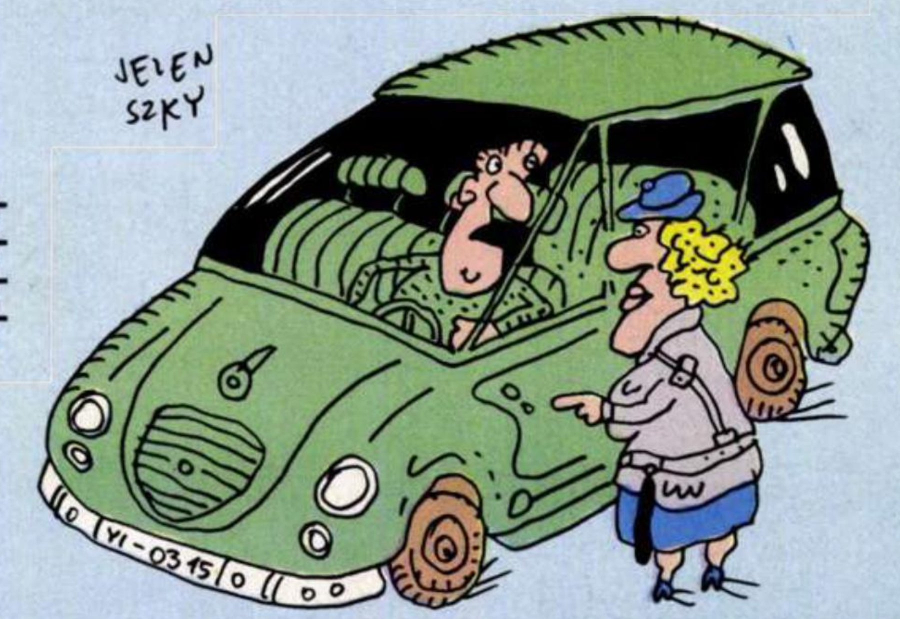
Törlöm kezem köténykémbe, varázsolom elő hátam mögül az illatos kis csokrot, cuppan a két puszi:

– Isten éltessen, drágám!

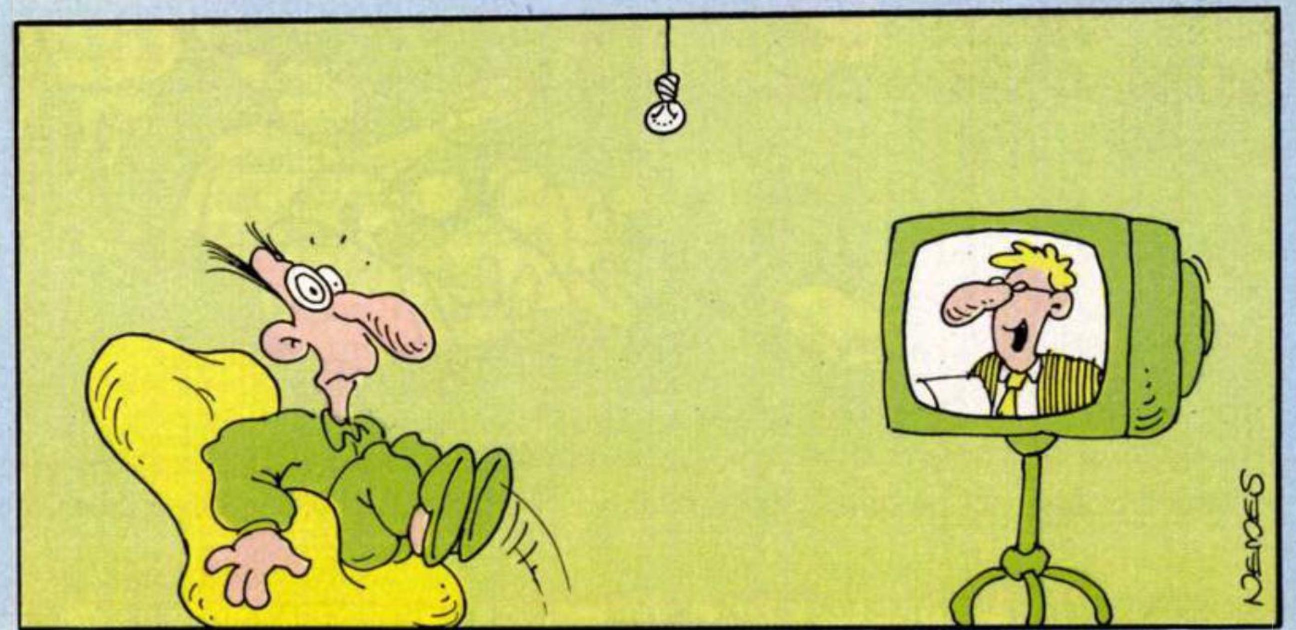
WALTER BÉLA

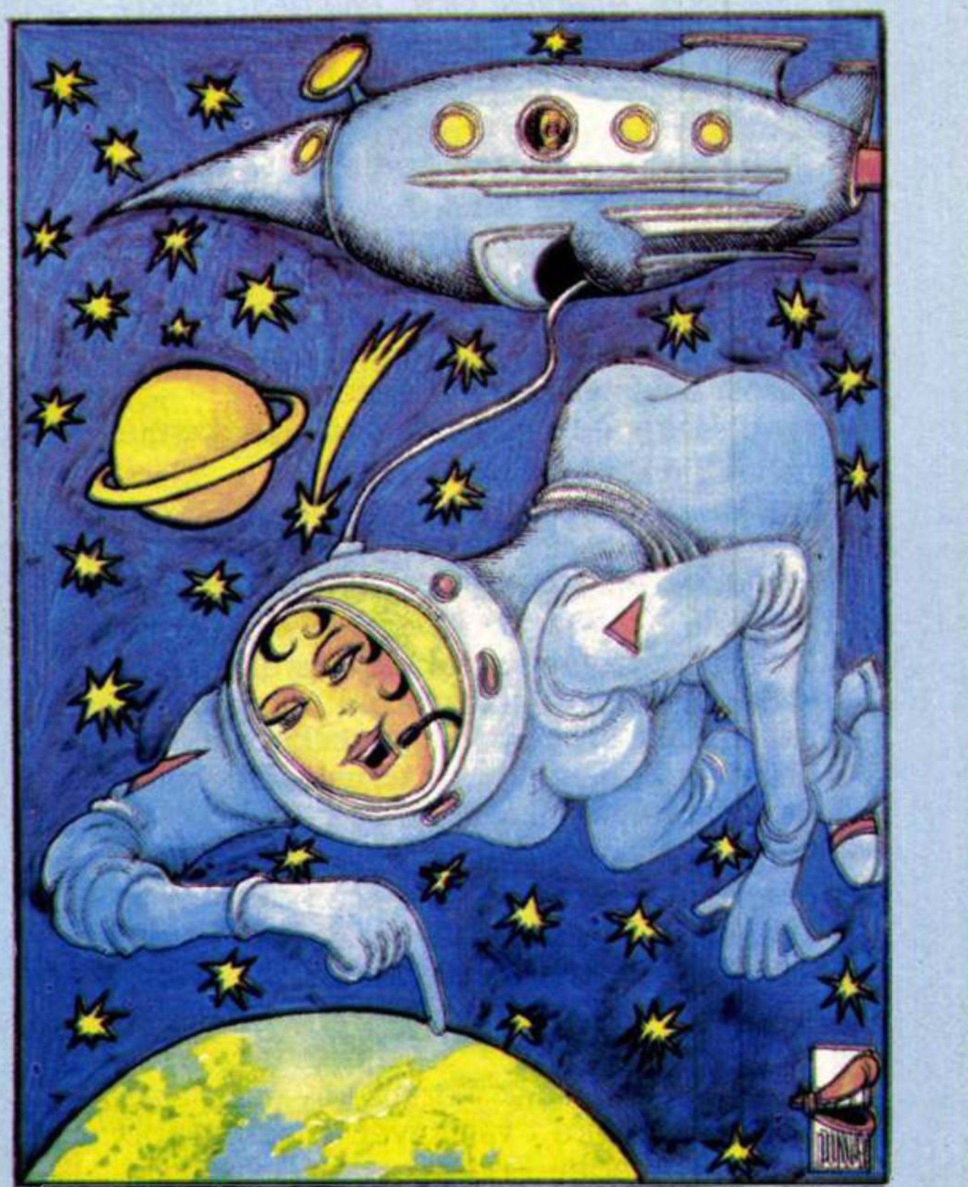
RUTINOS VEZETŐ

– Elismerem a szabálytalanságot, mentségemül csak az szolgálhat, hogy őrülten szerelmes vagyok magába.

– És most a Magyar Televízió nőnapi meglepetéseként tekintsék meg a határás nonstop intimbetétreklám-összeállításunkat...

– Azért ugrottam ki, Gizikém, mert a férjem az önkormányzati ülésen égbekiáltó hülyeséget mondott.

DLUHOPOLSZKY LÁSZLÓ RAJZAI

FIATALOK ...

HÁZI SZAKTANÁCSADÓ

(Hogyan készítsünk magunknak Friderikusz-sót?)

1. Mindenekelőtt találjunk ki egy frappáns reklámszlogent, például: EZ A MŰSOR NEM JÖTT VOLNA LÉTRE, HA NEM JUT AZ ESZEMBE! (Majd e szlogenhez keressünk szponzort.)

2. Nagyon fontos a látványos főcím. (Kézikameránkkal körözzünk kettőt a hokedlin bóbiskoló anyósunk körül.)

3. Hökkentsük meg a nagyérdeműt, bármi áron! Öltözzünk gőzmozdonynak vagy villanyrendőrnek, *egyik fülünkben lógjon két agát,* s ha meguntuk... tegyük járógipszbe az egész szakmát.

4. Olvassunk fel hozzánk érkezett levelekből. Hogyaszongya: „Drága Kanyisanyim! Másfél perce nem láttalak! Mikor jössz már? A te pincsikutyabogarad." *(taps, sapkák levegőbe hajigálása)*

5. Meghívott vendégünket az első adandó alkalommal zökkentsük ki gondolatmenetéből. Amikor ő az erkölcsi tartás fontosságáról beszél, hirtelen vágjunk a szavába: „Már megbocsáss, de hányas cipőt viselsz?" *(ütemes taps, éljenzés)* „Negyvenkettest, áhá... És a másik lábadon?" *(szűnni nem akaró taps, az új médiaelnök éltetése)*

6. Hívjunk meg világsztárokat reklámáron. Heti ajánlataink:

a) Otto Wundervoll, frankfurti egysejtűgyűjtő.

b) Jennifer Orlando Floridából, aki hatéves korában lenyelt egy gömbvillámot, s azóta egyfolytában bukfencezik.

c) Helga Jensen dán fejőnő, a szépemlékű Kupa-program lelkes híve.

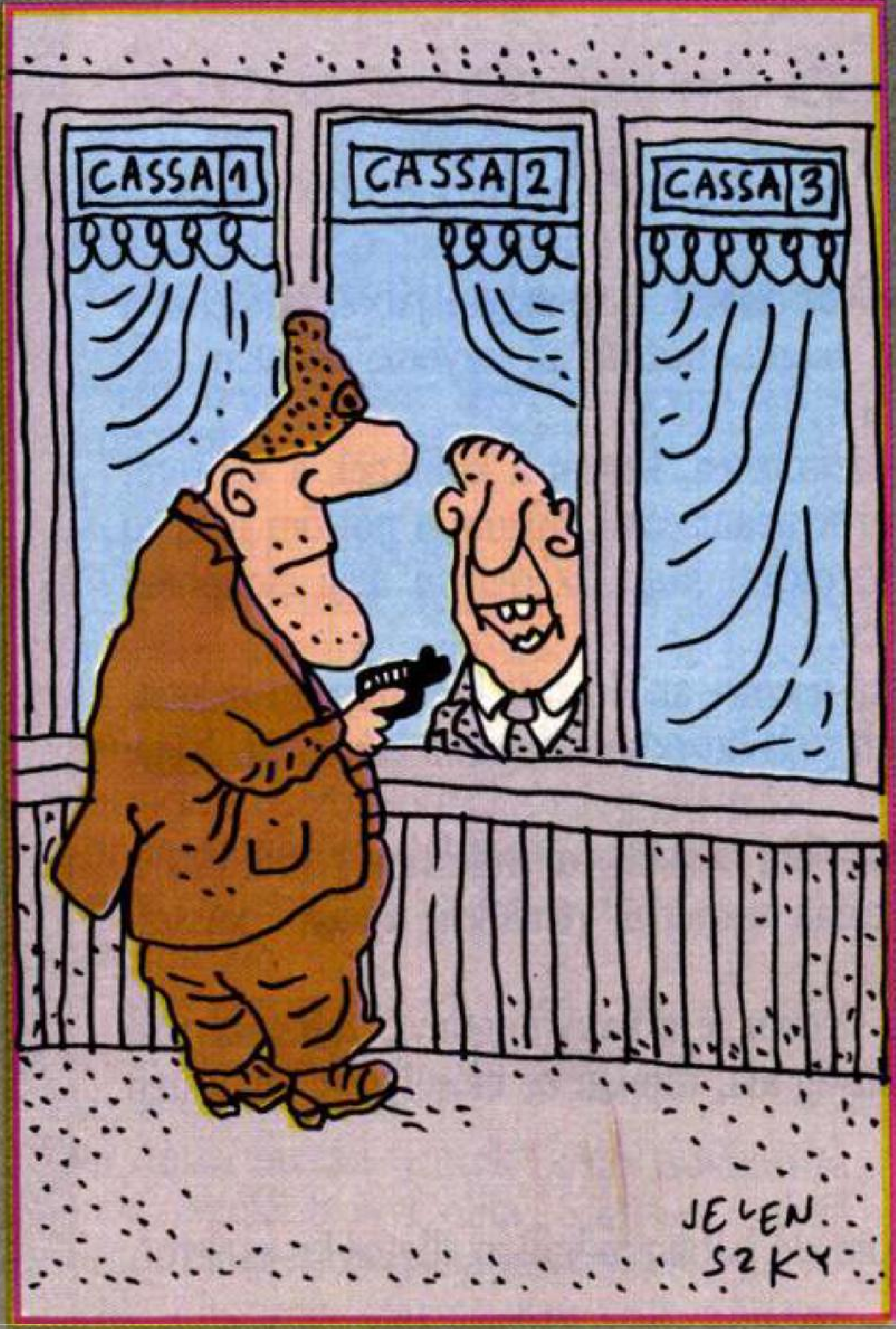
Ne feledjük el megemlíteni: „Mai vendégeink a BKV villamosával érkeztek stúdiónkba!" *(hosszan tartó taps, közbekiáltásokkal)*

7. Mi magunk is rukkoljunk elő valami lélegzetelállító mutatvánnyal: vigyük vissza az üres üvegeket, mutatkozzunk néhány pillanatig normálisnak, csókoljuk meg az anyósunkat, satöbbi.

8. És a legfontosabb: a világért se feledkezzünk meg támogatóink gyakori emlegetéséről. („Engem a sarki Kék Mamut kocsmában Béla bácsi támogatott!" Vagy: „Stúdiónk bútorait a Harpagon Zálogház foglalta le!")

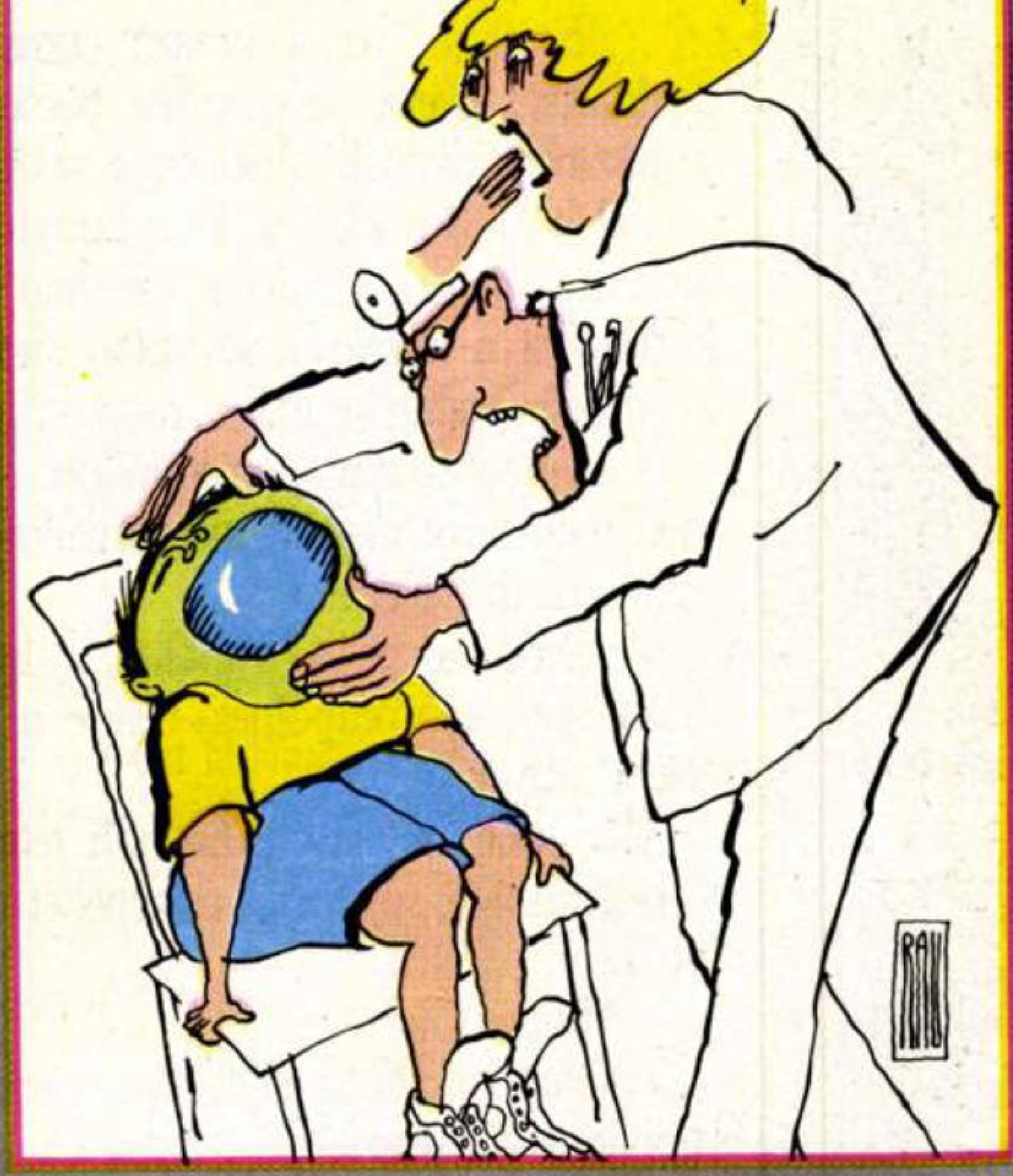
9. Ha műsorunk nézettségi- és tetszési indexe elsőre valamivel alacsonyabb, mint az eredeti Friderikusz-sóé, ne csüggedjünk! Egyetlen egyszer annak a fránya Sanyónak is lehet szerencséje...

WÉBER TAMÁS

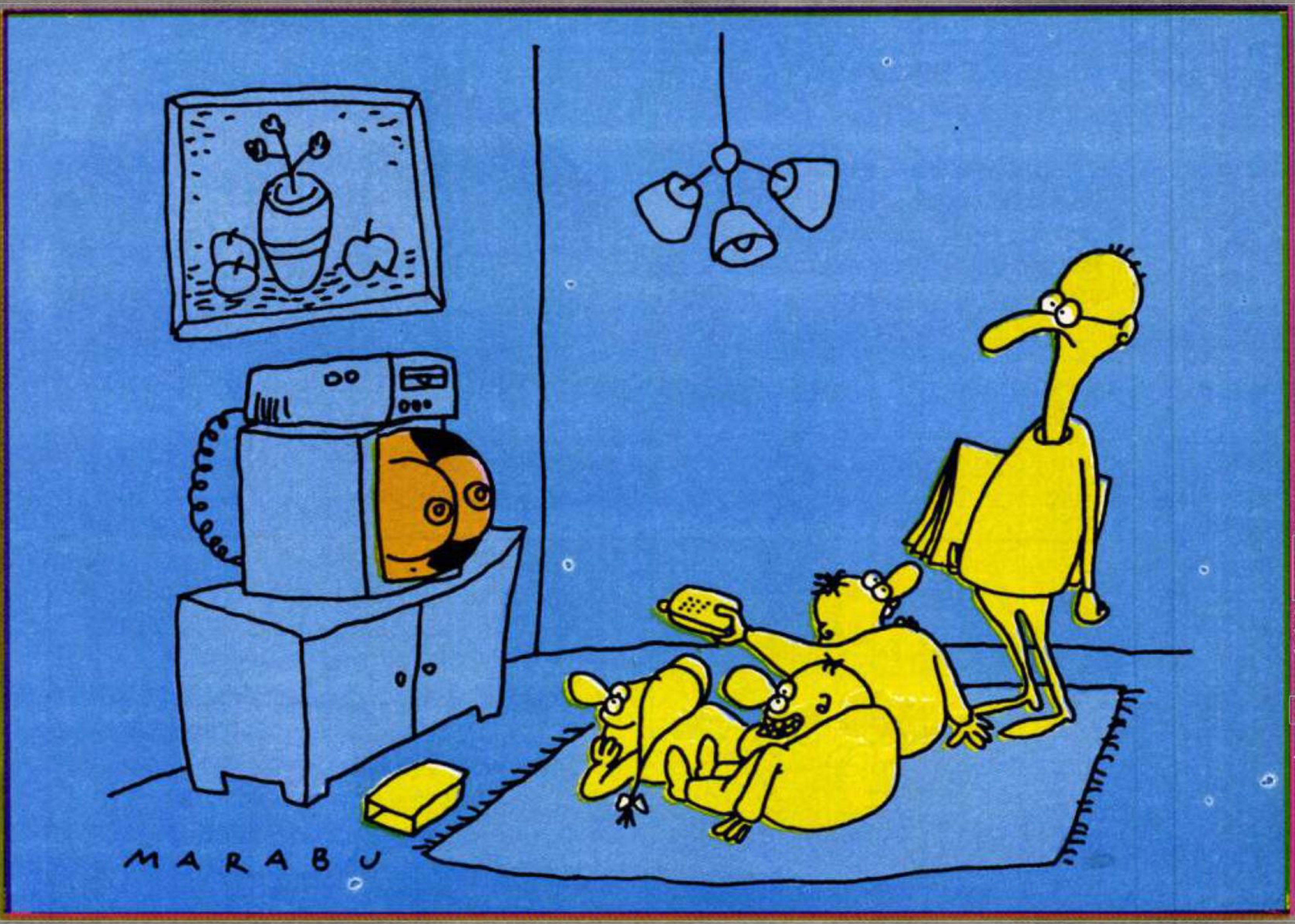

– Fidesz?

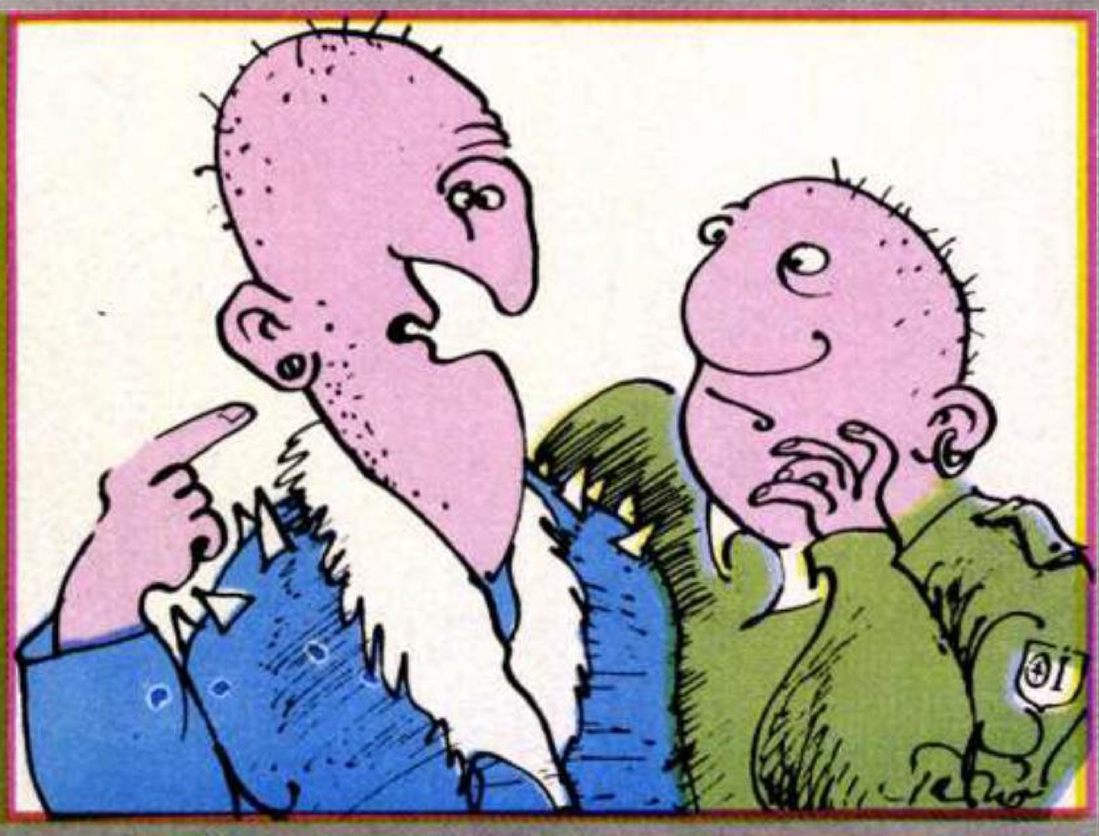
VIDEOÁRTALOM

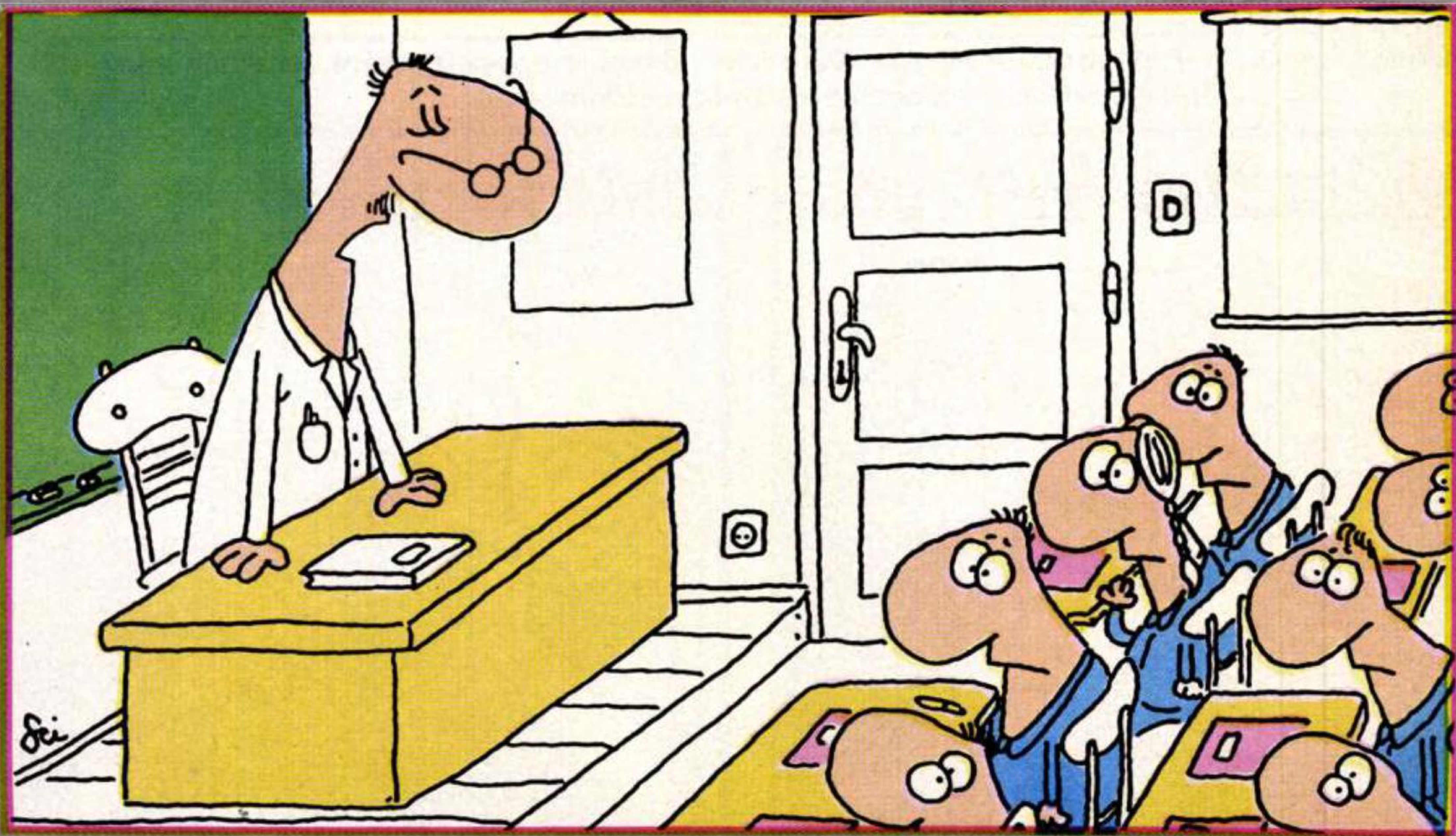
– Igen anyuka, ez a szokásos „Commodore 64"-tünet.

– A kölcsönzőben azt mondták, hogy a Jancsi és Juliska rajzfilm nincs benn, csak a játékfilm-változat.

– Kivettem a fülbevalómat, nehogy már valaki Fidesz-esnek nézzen.

– Ha egy párt fél nap alatt háromfelé szakad, akkor hányfelé szakad nyolc párt egy hét alatt?

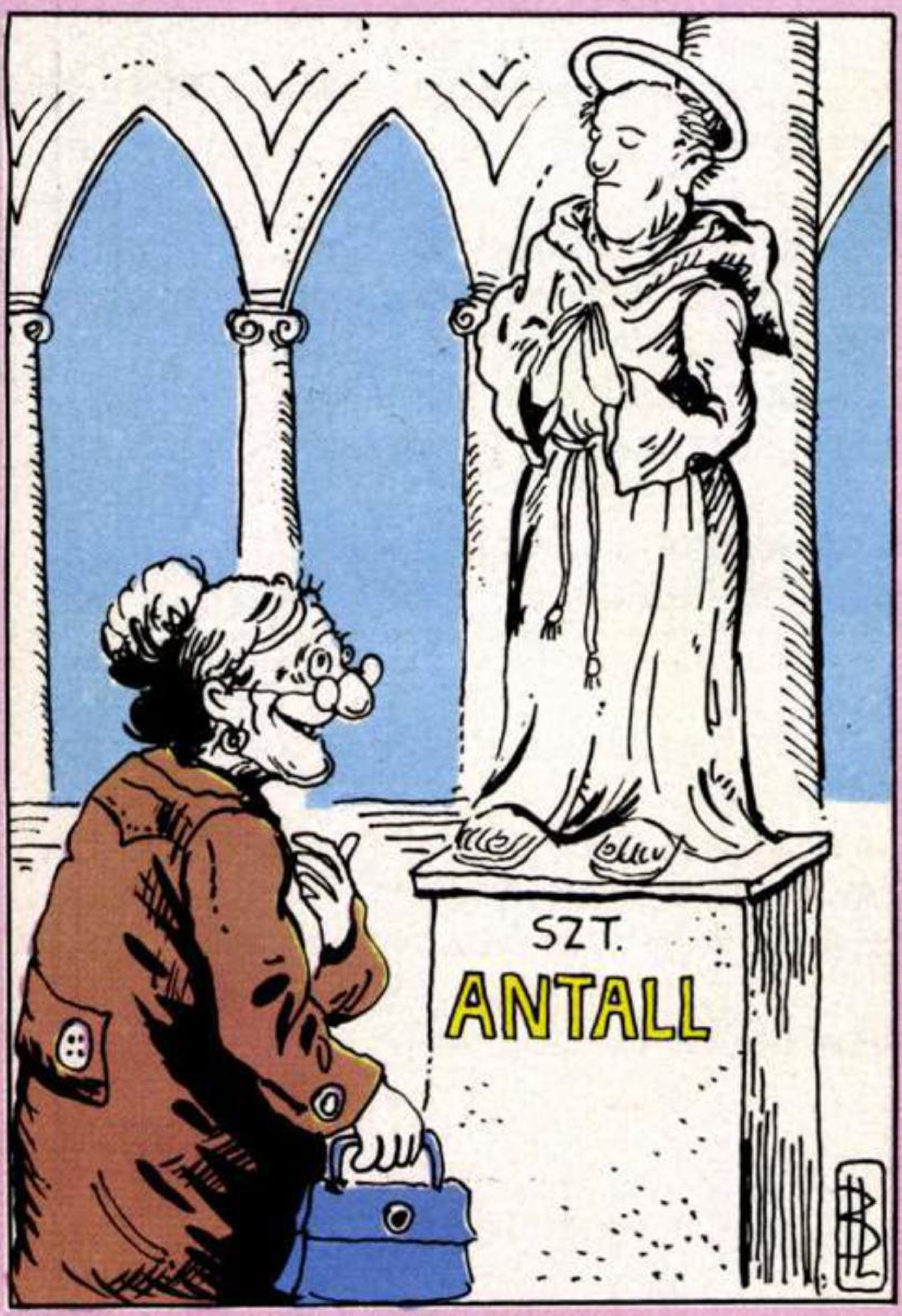
ÉS ÖREGEK

– Nézze, Mariska néni, ahhoz képest, hogy feljelentett annak idején a GESTAPO-nál, meg az ÁVO-nál, a Pszt Magazin már szóra sem érdemes.

•

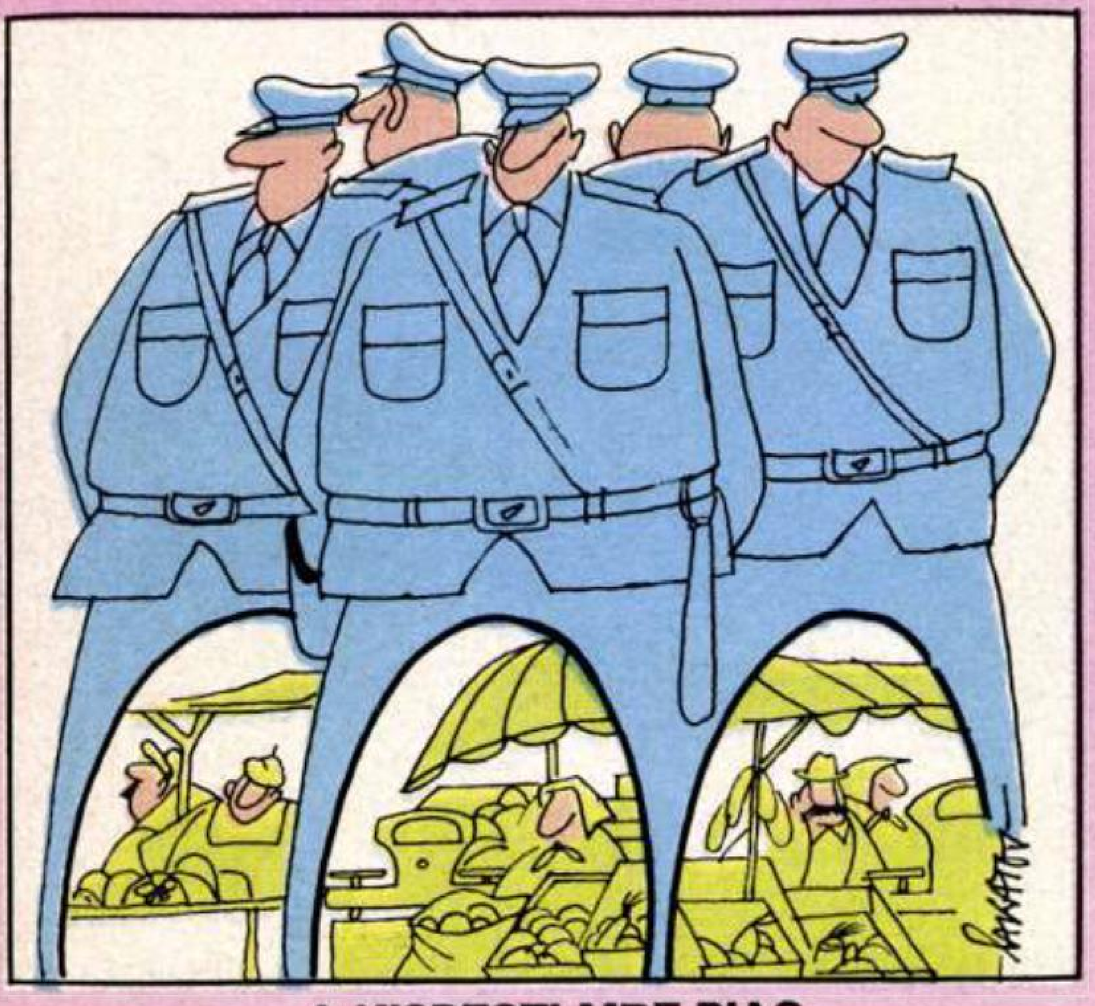
NYUGDÍJEMELÉS UTÁN

– Köszönet, hogy meghallgattad kérésünket!

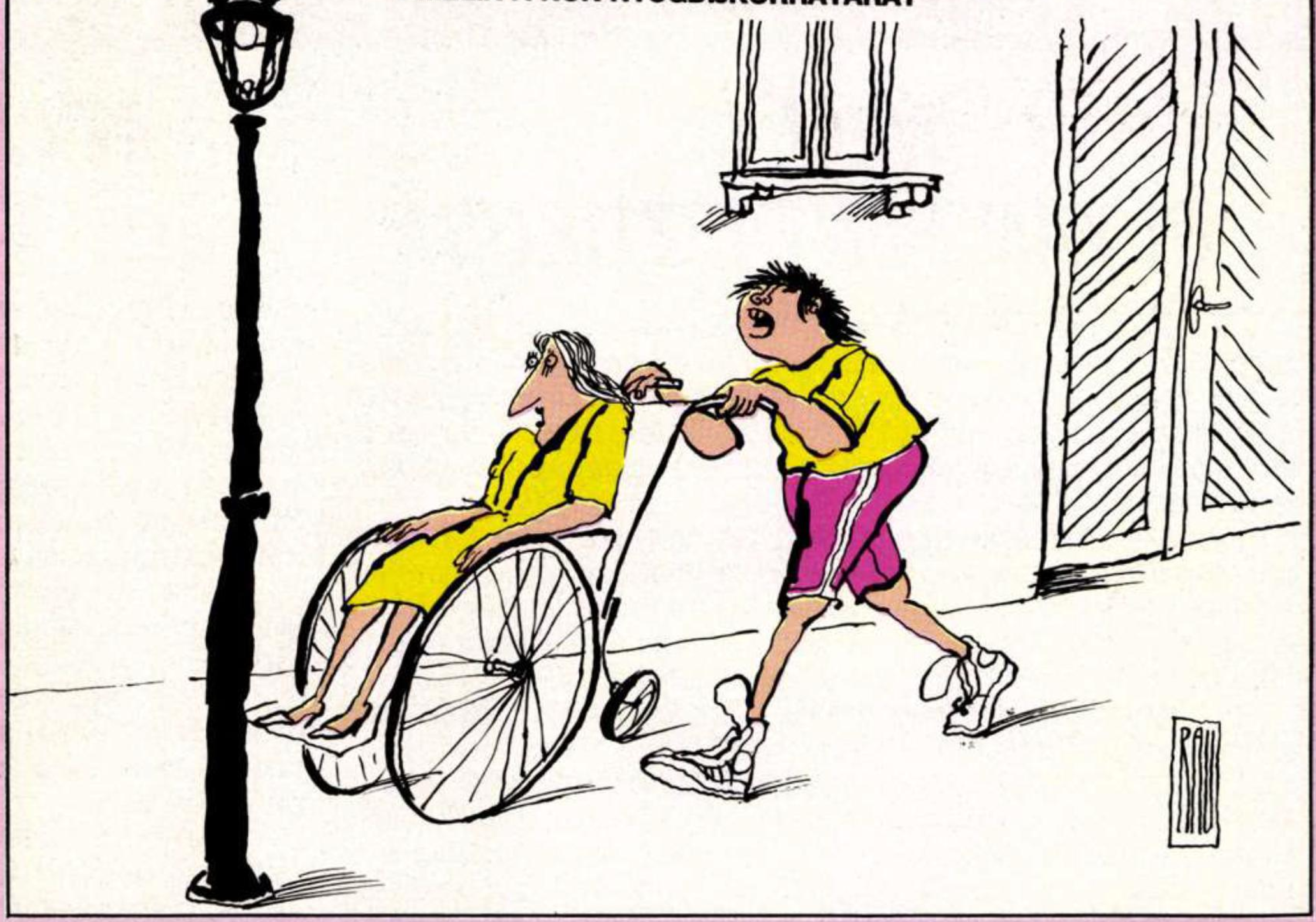
•

ÁRKÁDOK ALATT

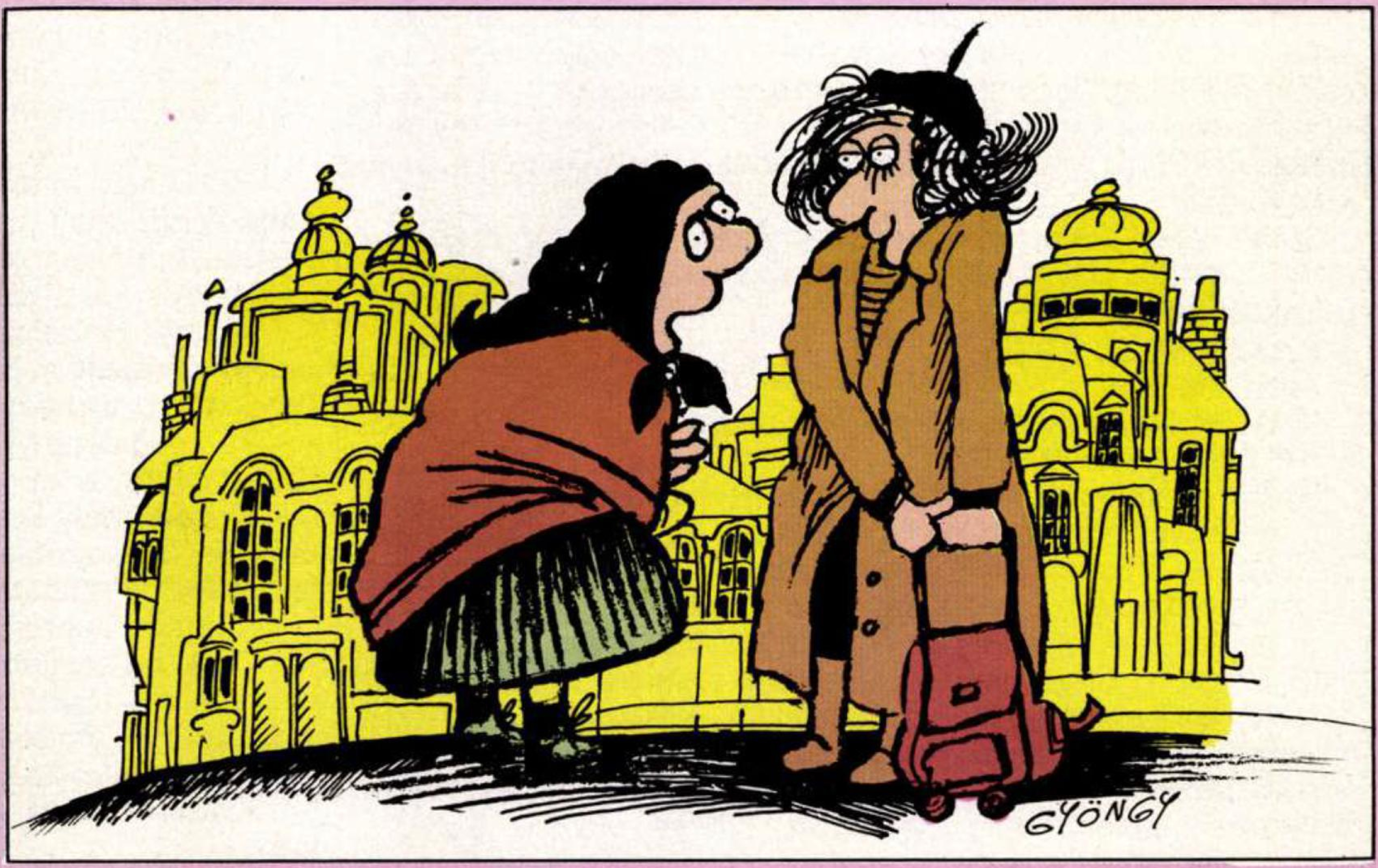

A KISPESTI MDF-PIAC

EMELIK A NŐK NYUGDÍJKORHATÁRÁT

– Anya, hány órára jöjjek érted, a munkahelyedre, a kocsiddal?

– Elhatároztam, hogy juszt is megérem a 60 évet!

EGY NYUGDÍJAS SZÉLJEGYZETEI

Poézis

Aki nyugdíjas, az a legnyugdíjasabb.

*

Egészségügy

Azért szeretem a körzeti orvosomat, mert ha segíteni nem is tud rajtam, de legalább meghallgat.

*

Beismerés

A pénz nem boldogít. A nyugdíj még annyira sem...

*

Perspektíva

Hetven éves koromtól ingyen utazhatok a tömegközlekedési eszközökön.

*

Történelem

A nyugdíjas is ember. Volt! Ma hátrányos helyzetű felnőtt.

*

Helyzetjelentés

Én készültem a nyugdíjas évekre. Kikészültem...

Gerontológia

Olyan öreg, hogy kár belé a pészméker.

*

Memória

Eleinte csak a lényegtelen dolgokat felejtettem el, később azt, ami másnak volt fontos, ma már... Mit is akartam mondani?

*

Szex

A nők csodálatosak! A legelső napon megérezték, hogy nyugdíjas vagyok. Azóta rám sem hederítenek.

*

Jövőkép

A feleségemmel már csupán egymásra számíthatunk. Nem egy nagy ziccer...

*

Tényállás

Olvasom, hogy negyven évi munka után engem a társadalom tart el. És erre még fel is vág!

MIKLÓSI OTTÓ

NEM IS OLYAN FANTASZTIKUS!

A földlakó, amióta csak kiutálta magából az ősgomoly, csak ás, ás, felássa a termőföldet, kiássa, meg elássa a csatabárdot, áskálódik, vermet, sírt ás az útjában levőnek. És egyre mélyebbre ás, hogy feltárja az előző korokban így-úgy áskálódó eleink muzeális emlékeit. Eljön az idő, amikor a földlakók túlnyomó részének az lesz a fő hobbija, hogy régi tárgyi emlékek után kajtat, persze, némi elásott kincs reményében is.

Pedig ha az áskálódásnak csak gázpedálja van, fékje nincs, furcsa világ lesz itt nemsokára. Hiszen nincsen olyan szellemi-térbeli mélység, vagy magasság, amelynél odább ne rugaszkodna az ember; vagyis ha a régi muzeológus pár méternyiről tárt fel pár száz, pár ezer év előtti életnyomokat – a következő célja csakis az eddig feltárt kornál még és még régibb korok emlékeinek feltárása lehet.

És ha egyszercsak egyet gondol a Földgolyó minden ambiciózus régésze, mert ráébredtek, hogy csak ily módon védhetik ki azt, hogy a többiek lekörözzék, és egyazon időpontban vágja bele mind az ásóját a Föld tömérdek pontján, és egy-kettő-háàá...! Irány a földgyomor legeslegbelseje, a legeslegrégibb történelmi korszak! S a mezőny buzgón ás, ás, ás, mind közelebb ásnak egymáshoz és a kitűzött célhoz. Ám a földmennyiség útban van. Eleinte innen oda, onnan ide lapátolják, mint Chaplin a hómunkás, de ebből balhé kerekedik, hát kifundálják, hogyan szabaduljanak a mozgásukat akadályozó földmennyiségtől. Kimódolnak, s lelet-maradványokból összeeszkábálnak egy spéci járművet, az az útban levő (kisbetűs) földet az űrbe viszi, és szélnek ereszti a súlytalanság szférájában. Haladás! Eltakarították a fölös földet. Már csak a régibbnél régibb leletektől kell megszabadulniuk – kiderül, hogy ez is mindinkább akadályozza mozgásukat –, csontvázak, fegyverek, ékszerek, használati tárgyak, coki az űrbe! Lázas tekintetük már csak a Nagy-nagy Végcélt látja: a legeslegrégibb történeti kor relikviáit, egyben a Föld kellős közepét.

S mert nagyon akarják, legyőznek minden akadályt. Hurrá! Igaz, hogy céljuk érdekében elfogyott a kisbetűs földmennyiség, miáltal ugrott a Földgolyó, de rátaláltak a Kezdetre!

Itt a vége.

Az egésznek.

Nincs több lelet, nincs több feltárandó múlt, feladat sincsen. SLUSSZ, PASSZ! Remek! Pihenhetnek a babérjaikon.

De akad egy kis probléma. Kutatásuk nyomán talpalatnyi föld sem maradt, annyi sem, amekkorán a régészek megvethetnék a lábukat. Ám az Ember mindent túlél. Ilyen végső helyzetben még arra is képes, hogy elegendő erőt, kohéziót, kötőanyagot csiholjon magából, amennyi az igazi, szó szerinti összefogáshoz kell.

És az embertestek összefogódznak, és új égitestté állnak össze!

Ne kérdezd, ki bámulja meg ezt a frenetikus jelenséget. Maga a Gondolat gyönyörű. Nem? És nem sci-fi! Megvalósítható! ÍGY, AHOGY VAN, pontról pontra megvalósítható! A Föld töméntelen pontján egy időben kitűzhető egy-egy startpont, számítógépkérdés a Föld centrumának bemérése, az űrbeszállító teherjármű, a fölös földmennyiség szélnek eresztése gyerekjáték. Eltökélés, védőruha, felszerelés kérdése. Nem kitaláció! Technika!

Vajon megcáfolja-e hipotézisemet valamely csőlátó szakbarbár?

PÉRELI GABRIELLA

NYÁRSPOLGÁRI TÖRTÉNET

Márta Prágában született, származása cseh. Beleszeretett egy szép magyar behemótba, hozzáment feleségül, pesti asszony lett. Raccsolva beszél magyarul. Kedvelem, mert nincs benne női ravaszság. Férje üzletkötő, sokat járja a vidéket. Márta munkaidő után siet haza, tanul késő éjszakáig, sorra teszi le a szak- és mestervizsgákat. Szobája tele satuval, szerszámokkal. Fáradtságát ügyesen palástolja a hivatalban, homlokára sálat köt csinosan, alatta vizesruha. Meghívtam egy feketére.

– Márta, de őszintén... Más szalvétákat gyűjt, órákat vagy festményeket, te mesterleveleket. Minek? Például az asztalosság?

– Te ezt nem éhted, meht sokat fihkálsz. Minél több a mestehlevél, annál nagyobb a biztonság. Ha kitöhik a hekamié, vagy a szék lába, hol találsz te mesteht? Pici munkáéht sok pénzt kiadni?

– Nyertél! S a lakatosság?

– Sok a betöhés. Új záhat venni, felszehelni itt vagyok én.

– Az idegenvezetés?

– Te naiv lélek! Csopohttal megyek Kahlovy Vahyba, Táthába, ingyen síelés.

– Ügyes vagy. A tévészerelés?

– Szegény behemót fáhadtan jön haza, a tévé előtt högtön elalszik, de ha elhomlik a készülék, azonnal felébhed, dühös. Míg a szehelő kijön, háhom nap. Megcsinálom.

– Na és ez a sok vastag pamut, minek vetted?

– Ezt te nem éhted. Behemót nemsokáha hatvanéves. Hatvanéves féhfi, mint a gyehek. Vigyázni kell há. Kötök sálat, vesemelegítőt, sapkát, pulóveht.

– Ha nyernél a lottón, aranyba fektetnéd?

– Ahany! Hol élsz? Az ahanyat könnyen megfújhatják, most pláne, amilyen a közbiztonság. Nem lottózom, nem nyehek. Szegényen, szehényen beosztva élek.

– Te csodalény! Nem panaszkodsz, hogy drága a kenyér, a liszt, a cukor, a tej.

– Neked, meht kedveled ezeket. Mi áttéhtünk a zöldségekhe, műzlihe. Kendehmagból, lóhehemagból, lucehnamagból sok finom étel készíthető.

– Szegény behemót...

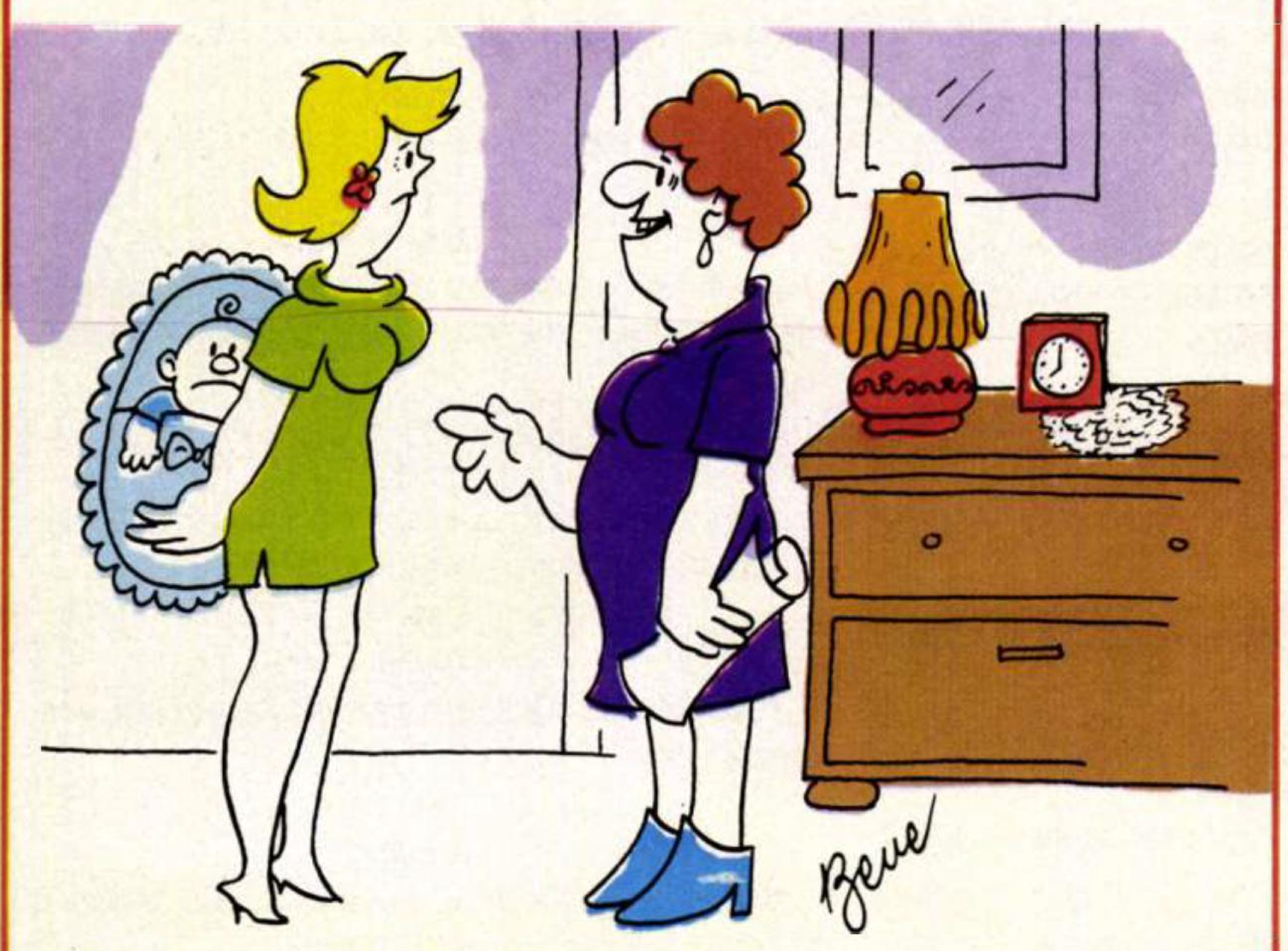
– Csak ne sajnáld az én behemótomat! Eleinte kiköpte, ma máh szeheti. Nincs kolesztehinje.

Ez Márta. Született Prágában, beleszeretett egy magyar behemótba. Lóheremagból süti a pozsonyi kiflit.

– Apropó, Márta, most indul egy menedzsertanfolyam. Érdekel?

– Mit gondolsz, miéht szedem a tablettákat?

PERÉDY ADÉL

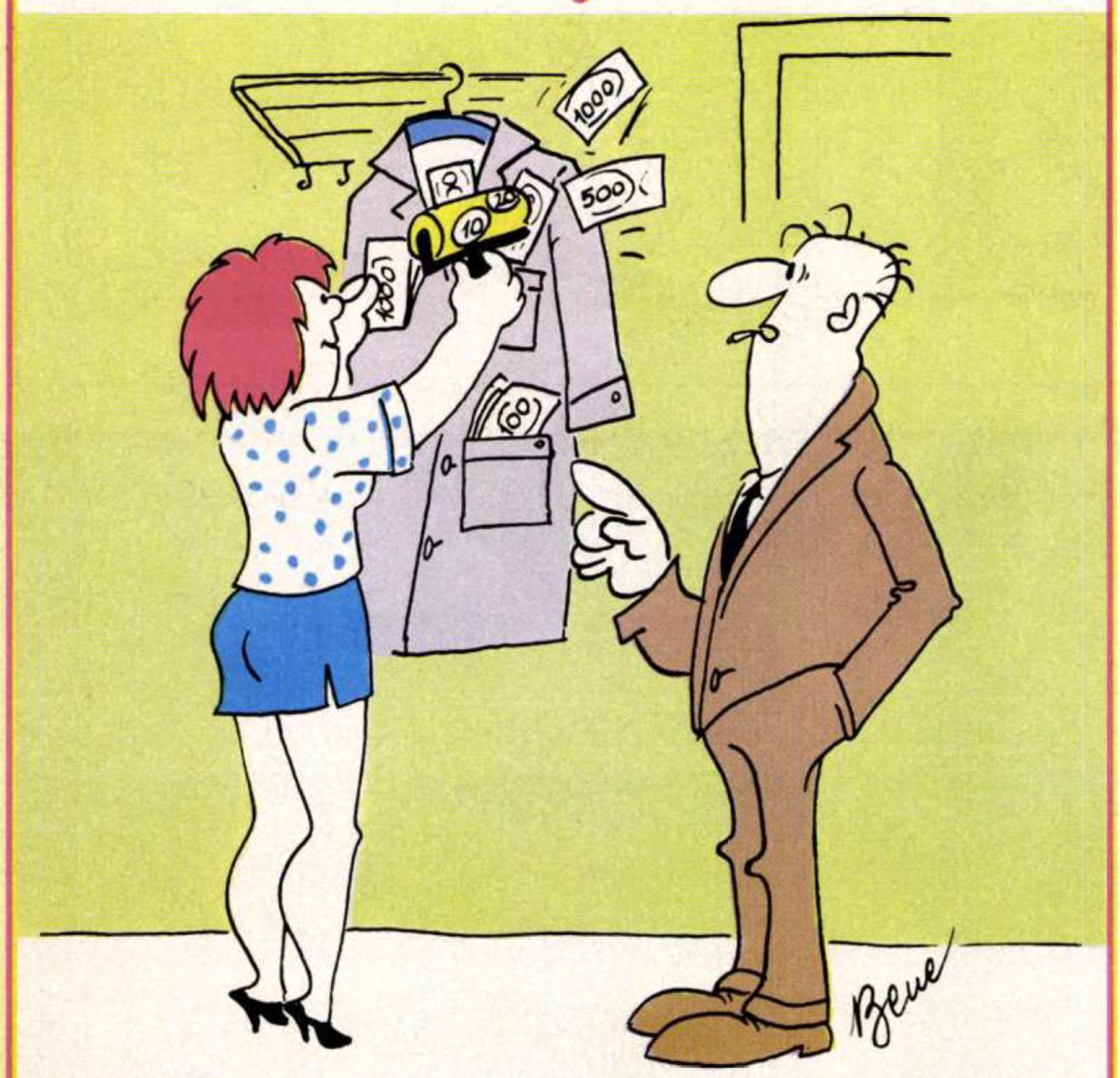
– Valami nőnapi meglepetést rejtegetsz előlem?

– Azt üzeni a fater, hogy adj egy ötszázast, mert egy vasa sincs virágra.

– Fogalmam sincs róla, hogy mire jó, de a Friderikusz-showban reklámozták.

– Nem gondolod, szivi, hogy túl jól működik ez a mágikus henger?

PIROSKA ÉS A FARKAS

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy kislány, úgy hívták: Piroska. A kislány kinőtt már a *picur, mocorgó, örökmozgó, tipegő korból,* csak néha-néha használta az örömteli *pelenkát,* a *Liberót.*

Egyszer az édesanyja azt mondta neki:

– Piroskám! Menj el a nagymamához, látogasd meg, mert gyengélkedik. Vigyél neki *Nestlé csokoládét, mert tudod: mindegyik táblában egy jó pohár tej van!*

Piroska *triciklire pattant, hiszen ők szerencsések, mert szüleik beküldték az új Libero minden korra nadrágpelenkák csomagolásán levő pingvint a Sancellának.*

Elindult a jól kitaposott úton. Útját a *Hungária biztosította.* A lába a tegnapi bukfenc óta be volt kötözve. *Ez egy biztos kötés!*

Útközben virágokat szedett. Állandóan margarétát keresett, mert tudta, hogy a *Margaréta szereti őt.*

Megéhezett. Elővett a kiskosarából egy *Pralinett csokoládét, ami elvarázsolta.* Hirtelen 3 kutya ugrott elé.

– *Darlinget kérünk, Darlinget kérünk!* – ugatták.

– Óh, de kár, hogy csak *Viszkáz van nálam!*

Szívből sajnálta az ebeket, *mert az ő kedvence is már kölyökkorától a legjobbat kapja.*

Sokáig téblábolt az erdőben. Telt, múlt az idő. Egyszer csak hirtelen eszébe ötlött a *Takarékbank, ahol az idő pénzzé válik.* Így bóklászott még, várta, hogy a múló idő egy rakás pénzt teremjen. A halom pénz helyett azonban egy farkas bukkant elő a bokorból, mint egy *Opel Astra* a hajtűkanyarban. Ekkor sajnálta igazán az otthon hagyott *Ultra Pamperst, mert nincs szárazabb és boldogabb baba, mint a Pampers baba!*

De úgy gondolta, még mindig jobb, mintha *Weiser Riese, a fehér óriás* leselkedett volna rá.

– *Harapj egy szeletet az életből!* – közeledett a farkas Piroska felé és közben ezt gondolta: – *Ez egy jó fogás! Ezek a lábak bizony formások, pedig sok mindent már kipróbáltam. Testmester! Liberó! Egy fázisban a szerencsével!* Elkapta a szoknyáját: – *Ez a Silán!*

Piroska talpraesett lány volt ám, és elkiáltotta magát:

– *Sunlicht, a barátom* is itt van!

– *Manhattan sorsjeggyel sorsot válthat!*

Mikor megtudta, hogy a kislány a nagymamához igyekszik, elhatározta, hogy hamarabb ér oda.

Az ajtóban megállt, beleszagolt a levegőbe:

– *Csemege Meinl! Jó ide bejönni!* – Belesett az ablakon, és elámult: – *Tutto Mobili! Olaszország után itthon is!*

Kopogott az ajtón:

– Ki az? – kérdezte a nagymama.

– *Mr. Hair, a tavaszi hajtárs!*

A farkas berontott az ajtón, kivillantotta fogait és üvöltötte:

– *Signál! Mert a fogainkra egy életen át szükségünk van! Plussz, plussz, a szükséges plussz!*

A nagymama sem volt rest:

– *Nekünk is megvan a magunkhoz való szeszünk!* – és szembespriccelte a farkast a tavaszi hajtárssal.

A gonosz állat fejvesztve menekült.

Piroska izgatottan érkezett meg az erdei házhoz.

– *Ez igen! A Clin nem hagy nyomot! A Clin citrus citrom erejével még a legpiszkosabb üveg is átlátszóan tiszta!*

Megpillantotta a nagymamáját.

– Nagymama! *Ne mondd, hogy csak az OMO-tól lettél ilyen.*

– Gyere csak, kicsikém… Erre a nagy idegességre *nincs jobb egy csésze Liptonnál!*

– De Mami! *Sprite! Tiszta gyönyörűség, ami örömmel tölt el!*

– Jaj, de éhes lettem.

Figyelj! *Burgonyamacik, egyenesen a te szádba!*

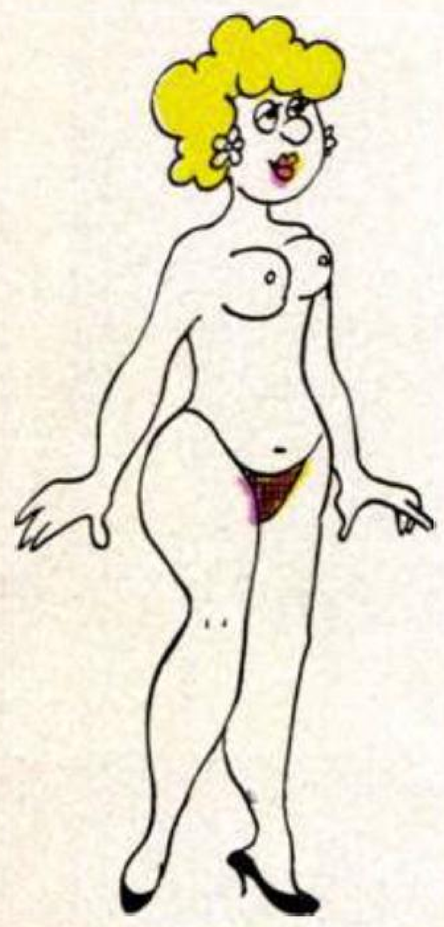
Csengettek. A vadász állt az ajtóban, vállán a leterített farkassal.

– *Gilette! Férfiasan tökéletes* – kiáltotta a nagymama.

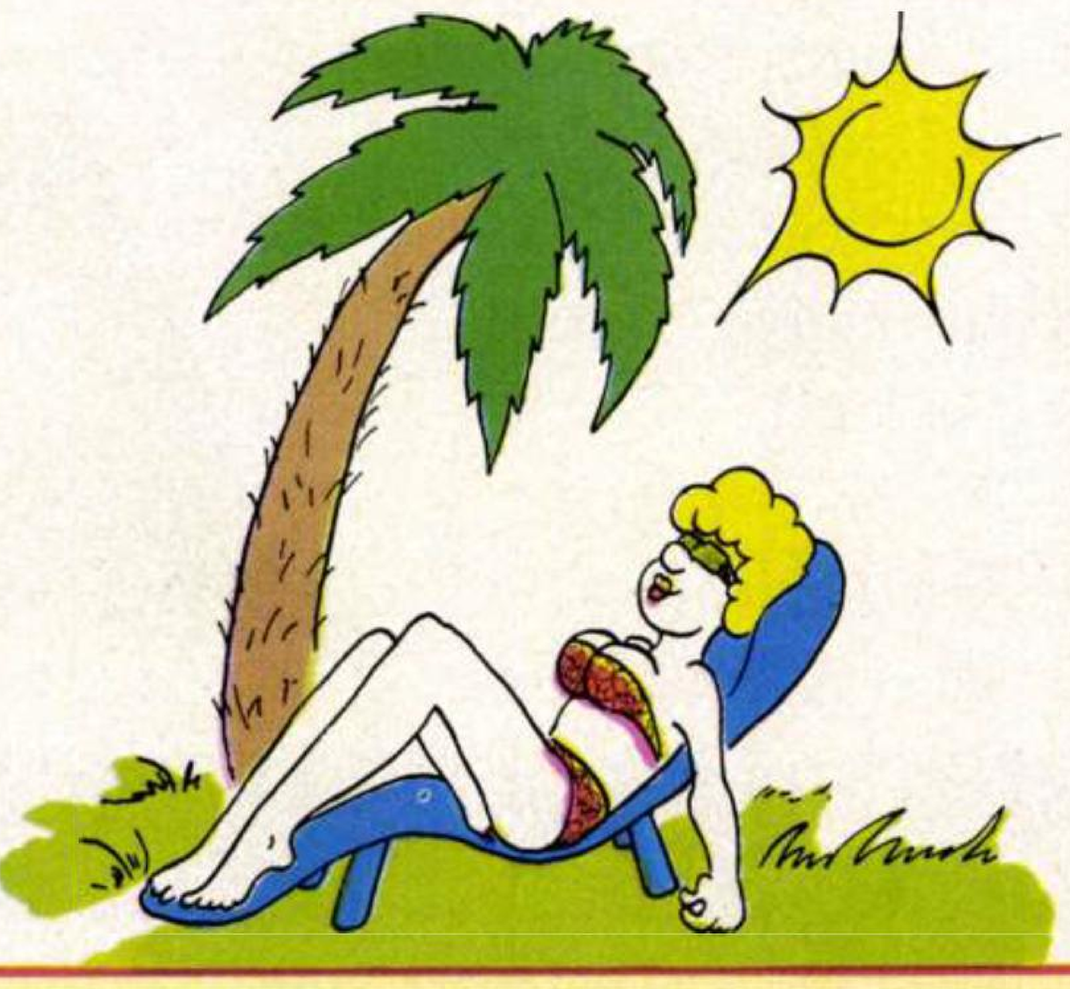
Vidáman perdültek táncra. A nagymama előkapta a szekrény aljából a dugi Calgonját, mert a *Calgonnal a mosógép is tovább él!*

M. HORVÁTH ÁGNES

TOP-LESS

TOP-TRAVEL

TOP-LISTA

TOP-RONGY

GALAMBOS SZILVESZTER:

TÉLBÚCSÚZTATÓ

A szigorú, zimankós téli napok komoly problémákat okoztak. Íme néhányan, akik a zord időben is állták a sarat.

Z. T. BKV-ELLENŐR:

Néha hosszú percekig dideregve várok a megállóban, míg végre feltűnik egy utas. Legalább ebben az ítéletidőben sűríteni kellene az utazóközönséget.

L. K. MOZDONYVEZETŐ:

Sajnos, a hófúvás okozta nehézségek miatt sokszor több órás késéssel futott be a menyasszonyom a lakásomba. Pedig a szomszéd házban lakik.

S. H. ÚJSÁGÁRUS:

A hideg télben is többször láthattunk a címlapokon meztelen hölgyeket. Vagy fűtsék jobban az újságosbódékat, vagy több télikabátos modellt kérünk a címoldalakra!

M. S. KORCSOLYAVERSENYZŐ:

Alig várom a tavaszt, az újhagymát, a gyöngyvirágot. Tavasszal megújul a természet, és végre elolvad a jég. Nincs edzés, hajnali felkelés. Decemberig vége a megerőltető hajszának...

NY. O. FŰTŐ

Sajnos, a legtöbb nyilvános helyiséget rosszul fűtik. Én is napi nyolc órát didergek a kazán mellett. Örülök, amikor végre hazajutok és jól megrakom a kis kályhámat.

K. N. HÓLAPÁTOLÓ:

A tervszerűtlenség, a szervezetlenség végül is oda vezet, hogy június–július hónapban, mikor az ember kedvezőbb körülmények között, vacogás nélkül, ingujjra vetkőzve lapátolhatná a havat, nincs biztosítva elég nyersanyag. Még időben szólok, hogy intézkedhessenek odafenn!

P. Z. SZTRIPTÍZ-TÁNCOSNŐ:

Kész megfázás azokban a vacak, huzatos éjjeli lokálokban vetkőzni. Sajnos, szép vagyok és fiatal. Alig várom, hogy elérjem a nyugdíjkorhatárt. Akkor majd egész télen le sem vetem a bundámat.

G. SZ. HUMORISTA:

Ebben az átkozott hidegben sokat didergett az ember. Nem csoda, hogy a legjobb ötleteim is meggémberedtek. Bízom abban, hogy a jázminillatú, rigófüttyös tavasz majd csodákat művel.

KIBÉDI ERVIN:

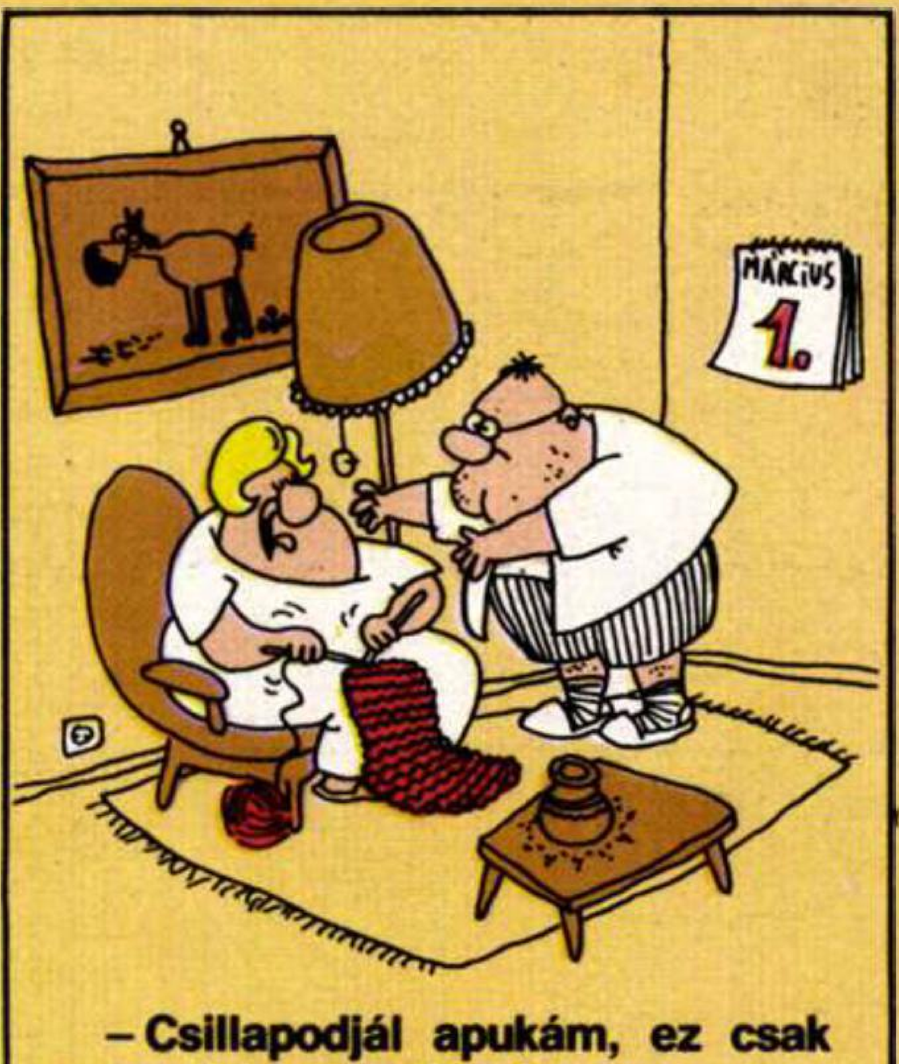
DARÁZS

Boldog tavasszal a fűben,
Egy kicsit elszenderültem.
Egy darázs addig dürrögött,
Míg végül jól belém döfött.
És bizony nem a fejemen,
Sőt ellenkező felemen.
Emlékszem anyám szavára,
Egykor azt mondta a drága:
„Ha megcsíp egy nagy darázs
Sose leszel reumás."
Bár ez a kis seb most sajog,
Mégis nagyon boldog vagyok.
Nem maradtam kis ostoba,
Reumám így nem lesz soha!...
(Mert már van!!!)

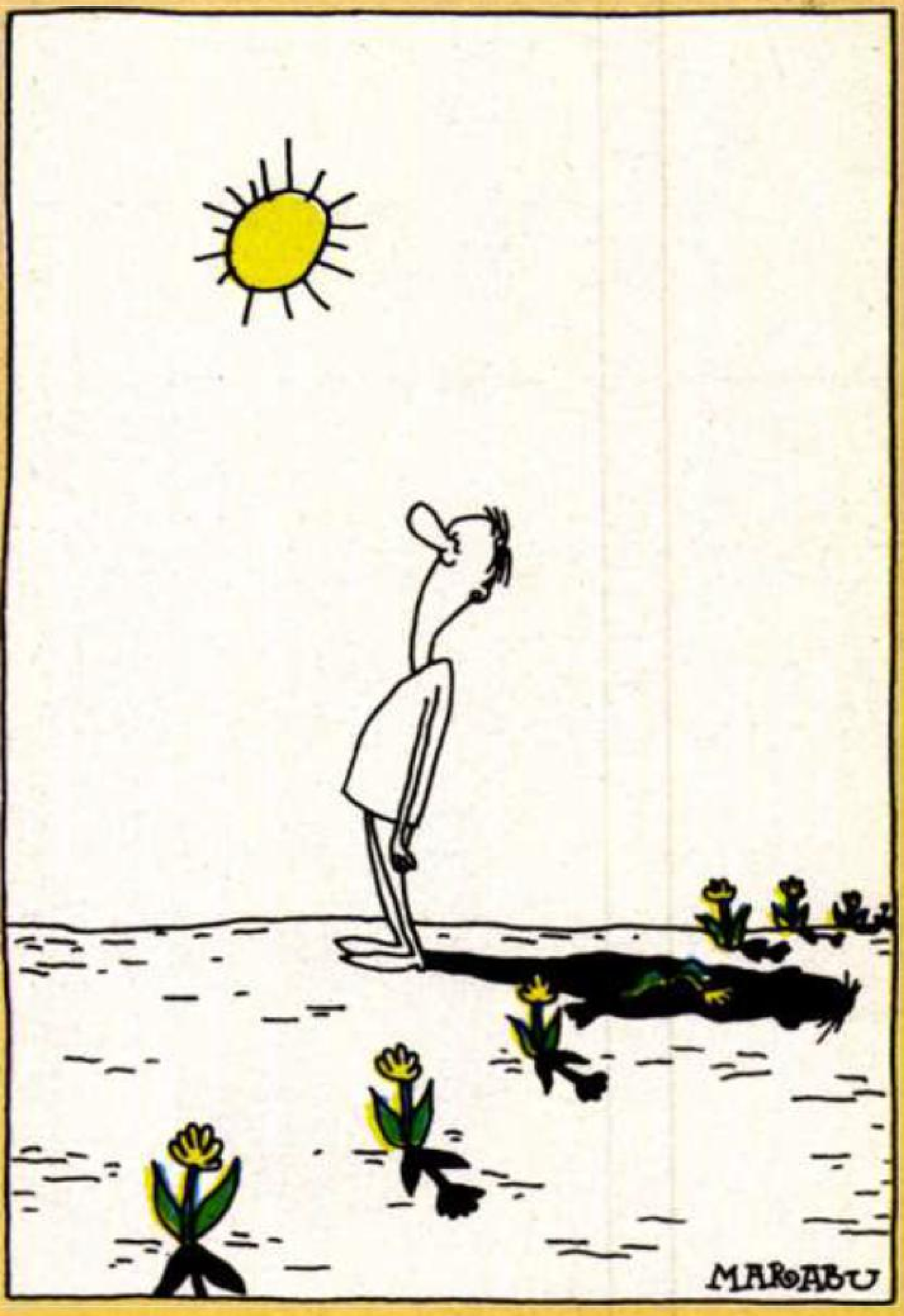
NAPTÁRSZERINT:

ITT A TAVASZ

SZABÓ LÁSZLÓ RÓBERT RAJZAI

– Csillapodjál apukám, ez csak a naptári tavasz kezdete...

TAVASZI ELANDALODÁS

A MAGYAR HUMOR HETILAPJA

Főszerkesztő:
SZUHAY BALÁZS

Főszerkesztő-helyettes:
DLUHOPOLSZKY LÁSZLÓ

Szerkesztő:
WALTER BÉLA

Művészeti szerkesztő:
RAU TIBOR

Főmunkatárs:
BODNÁR GYULA

Tervezőszerkesztők:
DUKAY BARNA
GÁSPÁR IMRE

Szerkesztőség: 1977 Budapest VIII., Gyulai Pál u. 14. Telefon: 118-8411. Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat, Budapest VIII., Blaha Lujza tér 3. Telefon: 138-2399, 138-4300

Felelős kiadó:
HORTI JÓZSEF
vezérigazgató

Előfizetésben terjeszti a Magyar Posta, árusításban megvásárolható az alábbi terjesztők hírlapárusainál: Magyar Posta, Bikádi Kereskedelmi és Szolgáltató Bt, Enyedi Könyv- és Lapterjesztő Bt, Extra Hír Kft., Futár Bt, Passz GMK, RH+Bt, R. Pressz Hírlap- és Könyvterjesztő Kft.

Előfizetési díj negyedévre 325 Ft, fél évre 650 Ft, egy évre 1300 Ft.

Hirdetésfelvétel: Hírlapkiadó Vállalat hirdetési osztály. Telefon: 138-4669, 138-4707, 138-4456. Telefax: 138-3331

Készült a Zrínyi Nyomdában, Budapest,
93.2308/10-66-22
rotációs eljárással

Felelős vezető:
GRASSELLY ISTVÁN
vezérigazgató

HU ISSN 0134-0611

Lapunk előfizethető a KULTÚRA Külkereskedelmi Vállalatnál (H-1389 Bp., P.O.B. 149.), vagy a Magyar Hitelbanknál (H-1133 Bp.) vezetett 202-10995 számú számláján vagy külföldi partnereinél:

Ausztrália: G. Menczer, P.O.Box 219. Wantima South 3152 Vic. **Belgium:** „Du Monde Entier" S.A., 162 Rue du Midi, B–1000 Bruxelles. **Brazília:** Livraria D. Landy Ltda. Rua 7 de Abril 252 01000 São Paulo. **Dánia:** Munksgaard, 35 Norre Sogade, 1016 Copenhagen. **Egyesült Államok:** Center of Hungarian Literature, 4418. 16th Avenue, Brooklyn, N.Y. 11204; EBSCO, Industries Inc. P.O.Box 1943, Birmingham, Ala. 35201 Framo Publishing, 561 West Diversey Parkway Room 19, Chicago, 111.6014; Püski-Corvin, 251 E. 82 Street, New York N.Y. 10028. **Finnország:** Akateeminen Kirjakauppa, Keskuskatu 1, SF 00100 Helsinki 10. **Franciaország:** Societé Balaton, 5015 Paris. Bld. Pasteur. **Hollandia:** Fason Europe B.V. Pstbus 1967, 1000 AD Amsterdam. **Izrael:** Hadash, P.O.B. 26116, 62160 Tel-Aviv; Gondos Sándor P.O.B. 44513, 31333 Haifa, Lepac, 15. Ramban Str. Tel-Aviv Breuer Line Ltd. Hungarian Cultural and Business Center Tel-Aviv; Hungarian Culture and Business Center, Allenby St. 38., P.O.B. 26439; Tel-Aviv, 652116. **Japán:** Nauka Ltd. 2-30-19 Minami-Ikebukuro, Toshimaku, Tokyo 171. **Jugoszlávia:** Forum, Vojvode Misica broj 1., 21000 Novi Sad. **Kanada:** Pannonia Books, P.O.B. 1017, Postal Station „B" 6, Toronto Ont. M5T 2T8; Hungarian Ikka and Travel Service, 1208 Granville Street Vancouver, B.C. V6Z 1M4; Culture Hongroise, Mme Vera Cencze, 6958 Wilderton Ave, Montreal Que. H3S 2M5. **Nagy-Britannia:** Hungarian Book Agency, Mrs. Klara Adams, 87 Sewardstone Road, London E2 9HN; Collet s Holdings Ltd., Denington Estate, Wellingborough, Northants, NN8 2QT. **Németország:** Kubo und Sagner, Postfach 340108, 8000 München 34; H. und S. Katko Musica Hungarica Rümannstrasse 4. 8000 München 40; Zeitungsvertrieb Gebrüder Petermann GMBH und Co Kg, Kurfürstenstr. 111. D 1000 Berlin 30; Translibris Zeitshriften und Buchvertrieb GMBH Moltkestr. 80. D–5000 Köln 1. **Norvégia:** Narversen Info-Center, P.O.B. 6125 Etterstadt, 0602 Oslo 6. **Svájc:** Magda Szerday, Teichweg 16. 4142 Münchenstein. **Svédország:** Esselte Tidskriftscentralen, P.O.B. 638. S–10128 Stockholm, Wennergren Williams AB, Box 30004, S–10425 Stockholm; BTJ Bibliotekstjanst AB. Box 200, S–221 CO Lund. **Venezuela:** Weiss y Asociados, AV. Urdaneta, Ibarras a Veroes, Edif, Torre Alfa 7 piso Caracas.

Az agg **Rózsahegyi Kálmánt,** a Nemzeti Színház örökös tagját, több színészgeneráció művész-tanárát ebéd utáni sétájára elkísérte egy ifjú növendéke. Ahogy beszélgetve mentek, egy szembejövő férfi tisztelettel köszöntötte az idős mestert. Kálmán bácsi megállt, hosszan elbeszélgetett az illetővel, érdeklődött édesanyja hogyléte felől, megkérdezte, hogy tanulnak a gyerekek, majd elbúcsúzott a férfitől. A színinövendék megkérdezte:

– Kálmán bácsi, ki volt ez?

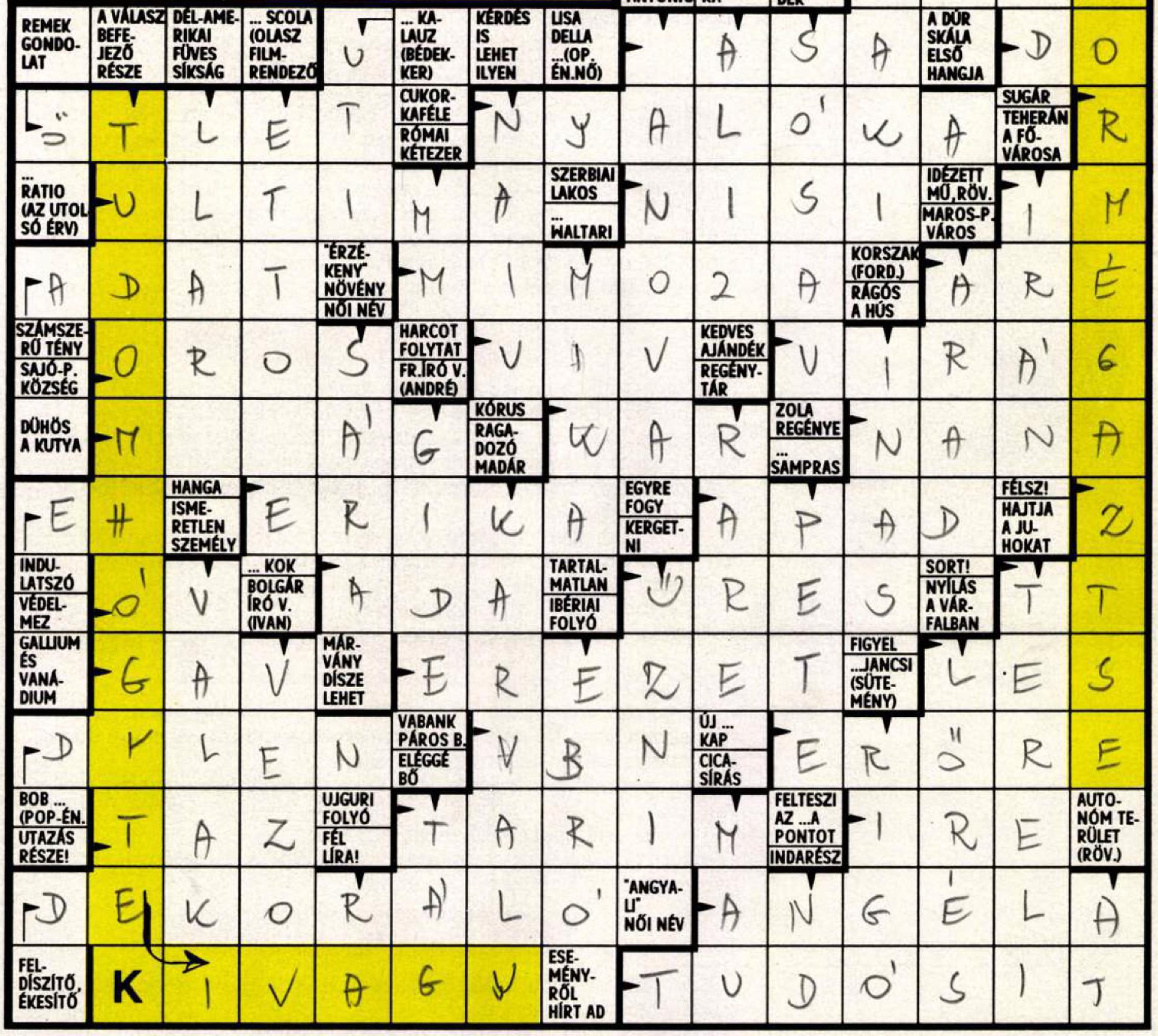
– Ki volt, ki volt?! Honnan a csudából tudjam, hogy... (befejezés az ábra fősoraiban).

A helyes megfejtők közül tízen a Lakitelek Alapítvány könyvjutalmát kapják: magyar írók dedikált műveit kb. 400-500 Ft értékben. A kisorsolt szerencsések a könyveket postán kapják meg.

Címünk: Ludas Matyi, Budapest 1977

Beküldési határidő: március 16.

A 7. számban megjelent rejtvényünk helyes megfejtése:

„Magának egy szép, nagy kék kocsi nem felel meg?"

Dedikált könyveket nyertek:

Aradi Mihály,
1188 Budapest
Földesi Gyula,
7100 Szekszárd
Nagy Mónika,
3643 Dédestapolcsány
Dr. Detre István,
5000 Szolnok
Szabó Margit,
2675 Nógrádmarcal
Zubonyai Csaba,
6931 Apátfalva
Malek Klára,
7633 Pécs
Somogyi Erzsébet,
6087 Dunavecse
id. Kéki Antal,
4244 Újfehértó
Gáspár Lajos,
2119 Pécel

A nyereményeket a Lakitelek Alapítvány küldi el címükre.

HAUSWIRTH MAGDA RAJZAI

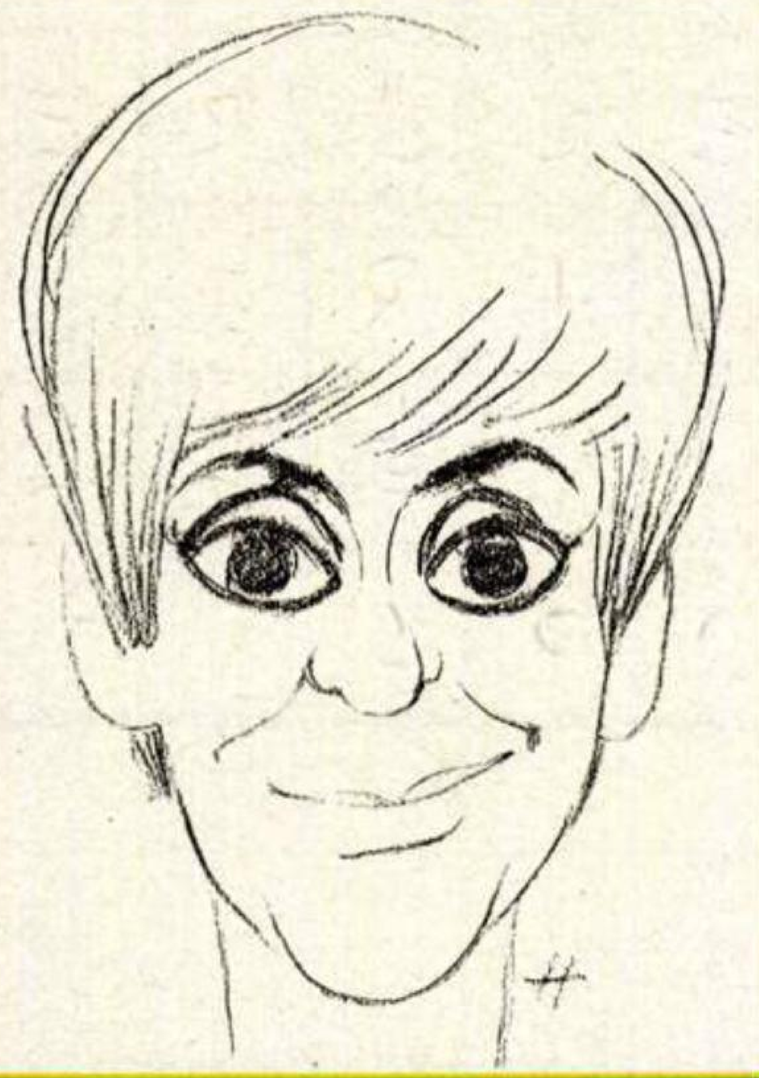
BÁRSONY RÓZSI

BAJOR GIZI

PSOTA IRÉN

BÁNOS TIBOR:

THÁLIA APRÓBAN

Sebestyén Géza (1878–1936) „minden idők" legfrappánsabb színházigazgatója eredetileg színésznek készült. A század elején különböző vidéki társulatoknál, majd a fővárosban lépett színpadra. A barátai Viharnak nevezték, mivel mindig viharos gyorsasággal intézkedett a mások ügyes-bajos dolgaiban. Incze Sándor, a Színházi Élet főszerkesztője a „mindenki ügyvédje" címet adományozta neki. Talán később ezért is lett színigazgató. Előbb a Buda–Temesvár, majd a Buda–Miskolc színtársulatot vezette, később pedig éveken át a Városi (ma: Erkel) Színház direktora volt. Gyors, éles elméjű reflexiói színháztörténetünk anekdota-kincsestárának remekei.

PERES ÜGY

1930. február utolsó hetében Galli-Curci láz tombolt Pesten. A világhírű olasz szopránénekesnő a Városi Színházban vendégszerepelt. A bemutatkozó est azonban balul végződött. Az énekesnő indiszpozícióval küzdött és megbukott. Akkoriban az a hír járta, hogy Sebestyén pert indít a hangversenyvállalat ellen, amely a művésznőt szerződtette. Amikor megkérdezték tőle: mire való ez a per, Sebestyén gondolkodás nélkül rávágta:

– Legalább *per*kölcsi sikerem legyen!

HARAG

Ez is a Galli-Curci láz napjaiban történt:

Sebestyén Géza betért az egyik körúti vendéglőbe, hogy megvacsorázzon. Leült az egyik asztalhoz és türelmesen várta a pincért, aki többször is feltűnt a látóhatáron, majd hirtelen eltűnt. Sebestyén egy darabig szótlanul ült és várt, aztán felállt és elindult, hogy a pincért megkeresse.

– Mondja, kedves barátom – kapta el az őt messze ívben elkerülő főurat –, maga is ott volt a Városiban, a Galli-Curci előadáson?

– Miért, igazgató úr?

– Mert maga sem áll velem szóba!

INFLUENZAJÁRVÁNY

Sebestyén megfázott és ágynak dőlt. Napokig nem látták a Fészekben sem. Küldöttséget menesztettek otthonába, hogy fájdalmas hiányzásának okát megtudakolják.

– Jaj, gyerekek – fogadta a delegációt nyűgösen – olyan beteg vagyok!

– Fájnak a tagjaid? – kérdezte egyikük.

– Hogyne fájnának – felelte –, amikor a zenekarral együtt háromszáz van belőlük!

INTERURBÁN

Egy színész, aki kölcsönkéréseiről volt nevezetes, egyszer megszólította Sebestyént.

– Géza bátyám, szeretnék néhány szót váltani veled!

– Ajjaj! – sóhajtott Sebestyén –, ez hosszabb lesz, mint egy tengerentúli telefonbeszélgetés.

– Hogyhogy? – csodálkozott az ifjú.

– Ott is minden szó tíz pengőbe kerül!

HONTHY HANNA

GOBBI HILDA

LÓRÁN LENKE

DAYKA MARGIT

RUTTKAY ÉVA

TOLNAY KLÁRI

TÖRŐCSIK MARI

